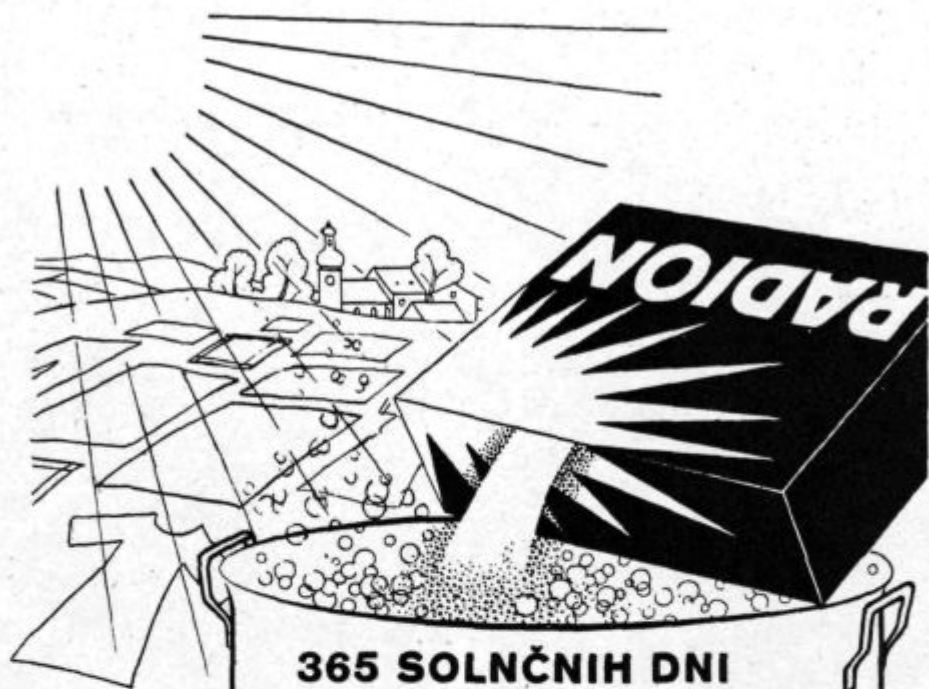

trina plačana v gotovini

Bogoljub

Junij 1938

365 SOLNČNIH DNI NA LETO!

Radion naredi gospodinja popolnoma neodvisno od časa in vremena. Vse tisto, kar doseže ona s tem, da beli perilo na solncu, in to samo poleti, doseže z Radionom že v pralnem kotlu in ob vsakem letnem času. Zakaj že pri kuhanju prehaja na milijone kisikovih mehurčkov s čistilno peno mila vred skozi perilo — ki postane tako brez vsakega truda snežnobelo in čisto!

Schichtov

RADION

DELUJE V KOTLU
KAKOR SOLNCE NA TRATI

R.J.6-33

„Duša sleherna nenadomestna...“

Že več let se tudi v Sloveniji praznuje materinski dan. Toda če bo šlo tako naprej, bo treba začeti obhajati tudi otroški dan, ko bomo vsi, bratje in sestre, tete in strici, očetje in matere, izrazili priznanje, hvaležnost in ljubezen otroku.

Pa saj tak praznik že obhajamo vselej, ko nedolžni otroci prvič prejmejo Jezusa v čudovitem zakramentu ljubezni, ko jim božji Prijatelj otrok prvič na ta način razodene ljubezen svojega Srca. Prvoobhajilni dan je — otroški dan.

Praznuje ga Jezus, prav isti, ki je pred 2000 leti hodil po svetu in zdaj živi v nebeški gloriiji, pa pride kot gost v otroška srca. Dvanajsteга maja 1937 so na Angleškem kronali svojega vladarja Jurija VI. Kralj je bil pri tej priliki oblečen v tako dragocena oblačila, da so se celo stari ljudje od ganjenja solzili. V sv. obhajilu pa pride v svate še vse veličastnejši vladar, Kristus, kralj vseh kraljev, ki vsakomur, zlasti pa še nežnim prvoobhajancem govori: Z večno ljubeznijo sem te ljubil od začetka sveta in zdaj te ves srečen pritiskem na svoje srce. Ti si moj dragi otrok, saj mi zatrjuješ: »Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem. Tvoj sem živ in mrtev!«

O božiču, ko se je Jezus za nas vse rodil, je pridigal nekoč papež Leon Veliki: »O kristjan, spoznaj vendar, kako veliko je tvoje dostojanstvo!« Prav to lahko kličemo vsem in vsakomur, ki se veseli otroškega dne: »O, kristjan, spoznaj vendar vsaj danes, na prvoobhajilni dan, kako veliko je dostojanstvo otrokovo! Sam Gospod Jezus, ki pride v ta nedolžna srca, je nekoč izgovoril silno besedo: Glejte, da ne boste prezirali katerega teh malih, ki v mé verujejo. To se pravi: glejte, da ga boste ja prav in po vrednosti cenili, prav o njem mislili in ga imeli v čisljih. Ne dajte se pohujšati od apostolov materialistične sebičnosti! Gorje svetu zaradi pohujšanja:

Boljše bi bilo, da se takemu človeku obesi mlinski kamen na vrat in se potopi v globočino morja.

Krščanski očetje, krščanske matere! Pred osmimi, desetimi ali več leti ste podobno kakor vaši otroci na prvoobhajilni dan tudi vi stali pred oltarjem prav zraven duhovnika in Jezusa. Takrat se je duhovnik skrivnostno obrnil do vsakega izmed vas: »Vprašam tebe, krščanski ženin, ali hočeš to tukaj pričujočo nevesto vzeti za svojo p r a v o ženo po postavah matere sv. katoliške Cerkve. Takrat ste slovesno zatrjevali: H o č e m !«

Pozneje pa je temu ali onemu zapeljivi, sebični, materialistični svet dejal: Reci: N o č e m. A spomnil si se, da si svojo nevesto vzel za p r a v o ženo po postavah m a t e r e sv. katoliške Cerkve, in si rekel, čeprav težko, čeprav z veliko žrtvijo, možato: Hočem. In glej! Na prvoobhajilni otroški dan ta tvoj »Hočem« kakor živa oseba stoji pred obhajilno mizo na istem prostoru kakor ti na p o r o č n i dan, da prejme zakrament Kristusove ljubezni, da se združi s Srcem božjega Zveličarja.

V nemški knjigi (Stegbauer, Die heilige Drei) sem bral pred kratkim o materi, ki je sklenila, da se bo jutri otroka iznebila. Tako je pisano: Jedrt je vse še enkrat premislila. Našla je toliko razlogov in vsi so se ji zdeli, da držé. A čudno! Zdaj ko podpira glavo z obema rokama in premišljuje, se zdi, da je čisto razločno slišala, kako je zaklicalo: »Mati!« Pa s tako prosečim glaskom kakor pretresljiva prošnja na smrt obsojenega. Na smrt obsojenega? Oj, potem bi bila pa — morilka! . . . Jedrt se ustraši; te misli ne more do konca premisliti. In spet si našteje razloge za svoj »Nočem«: Trije so že in vsa nervozna je in kriza je in mož je tudi zadovoljen.

A zdaj se nenadoma spet oglasi: »Mati!« In zdaj zveni ta beseda tako groz-

no, da Jedrt kar otrpne. Pa ni več samo en glas, ampak v velikanskem zboru se zlivajo v njeno dušo hrepeneči klici milijonov, ki niso bili rojeni, ali ki so bili umorjeni.

Teža mlada žena ne prenese. Vrže se na kolena in, kakor bi klečala pred tabernakljem, tiho, a odločno izreče: »Da, moj otrok!« In to klečanje je kakor iskrena, ponižna prošnja za odpuščenje, iz spoštovanja pred začetim življenjem. Da, hočem biti prava mati.

Nato vstane in gre k telefonu: »Oprostite, gospod doktor, ni treba priti. Bila je zmeta!«

Da, predragi, bridka zmeta bi bila, če bi mi teh dragih nedolžnih otrok, ki čakajo Jezusa, vsi iz srca ne ljubili in visoko cenili. Saj vsakemu veljajo besede našega pesnika:

Pogled ti čist, oko mirno,
v njem seva celo ti nebo,
in meni v njem leskeče
Odsev že davne sreče.

In vsakomur bi lahko rekli s francoskim pesnikom Viktorjem Hugojem:

Otrok, ti si kakor jutranja zarja.
Tvoje lepe oči so polne neskončnih sladkosti,
zakaj tvoje ročice, radostne in blagoslovljene,
niso še nič hudega storile,
tvoji mladi koraki še nikoli niso stopili v
zemeljsko blato.

Dostikrat ste gotovo že slišali, kako se danes Bogu odtujeni svet zagovarja: »Čemu še en trpin več na svetu? Čemu človek, ki se lahko skvari in izgubi?« A Jezus tem ljubljnim otročičem govori: Še lase na glavi sem vam preštel. Nobeden ne bo odpadel brez volje nebeškega Očeta.

Vsak izmed vas je veliko več ko vrabec na strehi, pa še ta ne pade, ne da bi moj Oče od večnosti v svoji previdnosti to dopustil. Če vam dam svoje meso za jed in kri za pijačo, ali še morete vprašati, če vas ljubim?

Če bi danes vprašali mater desnega razbojnika, ali se kesa, da je rodila razbojnika, bi nas zavrnila vsa srečna: »Ne, saj sem dala življenje svetniku!« Saj Jezus še v zadnjem trenutku lahko reče človeku, ki je padal in se pogrezal, pa se spokori: »Še danes boš z menoj v raj. Ker svoje ljubim, jih ljubim do konca!«

Ali tako, kakor je rečeno v oni lepi irski igri:

Ni je duše,
ne ene ni, ki ne bi dvigala
po svoje se v ljubezni k Bogu.
In zato
je duša sleherna nenadomestna,
pa naj je še tako zavržena.

Družino z devetimi otroki je prenetil nočni požar. Ko so prišli gasilci, so videli očeta ogrožene družine, kako je planil iz goreče hiše z otrokom v naročju. Takoj nato je mož spet skočil v plamen in se prikazal z drugim otrokom. Nato jih je oče še enkrat preštel, in ko je videl, da enega ni, je še enkrat planil v ogenj, da bi rešil — devetega otroka. A ni se več prikazal.

Ta oče je dobro vedel, da je »duša sleherna nenadomestna«, da je svet zase in da je vredna tudi največje žrtve staršev...

Zato moramo vsem otroškim dušam na otroški dan iz srca čestitati, da so pred Jezusom tako neizmerno veliko vredne. Prav goreče jih priporočimo Jezusu, da naj vse brez izjeme zares ljubi do konca.

Jos. Šimenc.

Angelskemu mladeniču

Tebi prepeva
slavo naš glas:
nežen, nedolžen
bil je Tvoj kras.

Lilijo vse si
dneve gojil;
Mater brezgrešno
vdano častil.

Angelsko lep si
vedno sijal;
ljubil Boga si,
greha se bal.

Ona te vzela
v sreče je kraj,
v angelski družbi
svetiš se zdaj.

Franjo Neubauer.

Znani francoski politik Gustav Hervé, ki je bil velik protivnik Cerkve, se je povrnil v kato-liško Cerkev. Pisal je, da je došel do spoznanja

resnice po mnogem premišljevanju. — Gotovo. — Razum mu je bila svetilka, toda sonce, sonce je bila pa milost božja!

Znamenje največje zmage

Odkar je stopil Kristus na križ kot na prestol svoje ljubezni,

odkar je Kristus ordečil les križa s svojo krvjo, odkar je Kristus v mučni zapuščenosti klical s križa v mrak velikega petka,

odkar je Kristus pribit na križu v grozovitem trpljenju nagnil glavo in umrl za naše odrešenje,

od takrat živi svet v znamenju odrešenja, od takrat svet ni nikdar več pozabil na križ.

Sveta Cerkev vzbuja v srcih vernikov hvaležnost za zmažo in rešitev, ki nam jo je priboril trpeči Zveličar na križu, z dvakratnim praznovanjem: 3. maja, ko imamo cerkvene molitve in sv. mašo v spomin na čudežno najdenje križa Kristusovega, in 14. septembra, ko se obhaja praznovanje, imenovano »povišanje križa«, v spomin na rešitev Kristusovega križa iz rok Perzijanov.

Glej, kako se dviga zmagoslavje nad zvoniki veličastnih škofijskih in drugih cerkvá, ki okrog njih valovi velikomestno življenje. Krasi pa prav tako tudi preproste zvonike skromnih vaških cerkvic po ravninah in višinah; križa ne manjka tudi ne na nizkih, s slamo ali deskami pokritih misijonskih kapelah med poganskim svetom.

Na razpotjih, na križpotih, ob cestah so postavili dobri verniki križe; ob gozdnem robu te vabi, da se vsaj hipno pomudiš in v mislih pozdraviš Njega, ki je Ljubezen, ki te je v neskončni ljubezni s svojo smrtjo na križu rešil večne smrti. Na snežnih vrhovih, celo na severnem tečaju, najdeš križ; na kraju nesreč te opozarja križ in opominja, da živiš vsekdar v ljubezni s Križanim. Kjerkoli je onemoglo človeško telo in bilo položeno v grob, tam osenčuje križ njegovo počivališče.

Pojdi v sobo, kjer se bolnik bori z življenjem, in poglej, kako se oklepa križa, kako poljublja rane na podobi Križanega! Koliko tolažbe, olajšanja, koliko miru je križ že donesel v bolniške sobe!

O križ na smrtni postelji,
prijatelj naš edini!

Pa tudi krone vladarjev in poglavarjev, žezla kraljevska in cesarska so olepšana s svetim znamenjem križa.

In ko bo prišel naš Gospod k veliki sodbi, se bo prikazal na nebu velik križ kot simbol sodnijske oblasti Kristusove.

Sveti oče, poglavar Cerkve Kristusove, pogosto blagoslavlja svet z znamenjem križa. Škof prihaja in odhaja blagoslavljač svoje vernike: na desno in levo dviga roko in dela

križ, proseč božjega blagoslova vsem, ki so navzoči. Mašnik pri oltarju je dovršil sveto daritev. Še enkrat se obrne proti vernikom in v znamenju križa blagoslavlja vso množico, ki je z njim darovala.

Ko mati pošlje otroka v šolo, stopi h kropilčku pri vratih, pomoči prst v blagoslovljeno vodo in pokriža svojo ljubljeno na čelu, da ga izroči tako božjemu varstvu. (Taka je navada v res krščanskih družinah in le žal, da se marsikje opušča.)

Kruh je božji dar. To hoče dopovedati krščanski oče svoji družini tudi s tem, da napravi z nožem križ na hlebu, preden ga odreže kos temu, kos drugemu.

Zakaj nam Cerkev priporoča, da vse svoje molitve in svoja dela začenjamo in zaključujemo z znamenjem križa, ko se pokrižujemo? Zato ker z znamenjem križa spričujemo svojo vero, ker na ta način kažemo svojo ljubezen do križanega Jezusa, ki od njega pričakujemo tudi nebeškega blagoslova. Pokrižujemo se v skušnjavah, saj se hudobni duh ničesar bolj ne boji kakor križa, na katerem je bil premagán.

Pokrižaj se zato vselej pravilno, lepo in pobožno. Ko napraviš križec s palcem na čelu, se zavedaj, da posvetiš tako Bogu svoje misli; ko se pokrižaš na ustih, posvetiš Bogu svoje govorjenje; na prsih pa narediš križec v znak, da hočeš po veri tudi živeti, in če treba, za njo življenje dati. V ta namen posvetiš Bogu svoje srce z znamenjem križa.

Ker se večina vernikov tako lahkomišleno, nepravilno, površno pokrižava n. pr. pri molitvi, pri vstopu in izstopu iz cerkve, pri blagoslovu, ne moremo drugega kot sklepati, da pomena križa ne umevajo, da do križa in torej tudi do Jezusa nimajo prave ljubezni in tudi ne hvaležnosti za milost odrešenja.

Da se ti ta hvaležna ljubezen do Jezusa povrne, stopi večkrat tja pred podobo Križanega v sobi, v cerkvi, na razpotju, ob cesti, kjer samuje podoba Jezusa na križu, pa opazuj z vso vero in ponižnostjo skrivnost križa. Saj križ sam tako glasno in razumljivo govori. Pogovarjaj se z Jezusom, kakor da si na gori Kalvariji, kakor da bi visel na lesu križa živi Kristus s prebodenim Srcem. Reci mu prav preprosto in otroško, kakor ona pobožna redivnica: »O ljubi križ mojega Jezusa; če bi bil ti pijača, bi te pila; če bi bil obleka, bi te oblekla; če bi bil ti zlata verižica, bi te na vratu nosila. Ker si pa samo les, te položim v ogenj ljubezni in na tem ognju hočem ogrevati svoje srce!«

Ko je nedavno katoliška mladina v Švici odklonila ponudbo komunistov za sodelovanje, ker sta komunizem in krščanstvo v takem razmerju kakor ogenj in voda, je katoliška mladinska zveza poudarila svojo ljubezen tudi do nasprotnika, ki je v zmoti; to ljubezen kaže predvsem v molitvi. Značilna je pa v odgovoru komunistom zlasti naslednja odločna beseda katoliške mladine:

»Kakor je križ v središču švicarske zastave, tako je tudi Kristusov križ osrednja točka našega programa in našega dela za domovino... Mi verujemo v končno zmagó krščanstva in križa, kajti križani Kristus je vstal od mrtvih in številnim preganjanjem svete Cerkve je še vedno sledila nova pomlad kr-

ščanskega življenja... Če ste res vneti za svobodo Švice, prelomite z mednarodnim boljševizmom, zapustite rdeči prapor, ki pomenja svetovno revolucijo, in se postavite pod katoliško zastavo, na kateri se blesti križ, ki je znamenje odrešenja vsega človeštva.«

Če si prežet s takim mišljenjem o križu, ali moreš umeti satansko početje onih izgubljenih nesrečnikov, ki so tako globoko zabredli, da so šli in rušili evharistične križe!?! Da, da, kjer je greh zamoril vero, uničil upanje, pogasil ljubezen, tam gospodari sovražnik križa — satan. Molimo za take nesrečnike, pa prosimo tudi, da nam grehota ne zaslepi zdravega razuma!

A. Č.

Kristusovi vitezi

Nedavno ste brali tukaj poziv »V boj proti brezboštvo! Vstopite med Kristusove četnike!« Medtem so se izdelala natančna pravila »četnikov« in še prej »vitezov Kristusovih«. Tukaj so! Kdo ima pogum vstopiti med »viteze«? Kdo vsaj med »četnike«?

Utemeljitev.

V dneh najstrašnejšega navala peklenskih sil na kraljestvo božje, kar jih pomni svet, — ko se po krščanskih deželah strahotno širi novo poganstvo, ko se je na milijone brezbožnikov po vsem svetu zarotilo zoper Stvarnika in napovedalo konec vsaki veri, ko krščeni ljudje sami zaradi vere trumoma morijo in peklensko mučijo dobre kristjane, ko po širnih deželah oskrunjajo, zapirajo, požigajo in podirajo hiše božje, — v teh strašnih dneh kliče Kristus vse svoje zveste prijatelje na noge v obrambo svojega kraljestva, v boj zoper kraljestvo satana, zoper nesramno brezboštvo in drzko poganstvo.

Naval peklenskih sil je tolik in versko življenje pred našimi očmi tako silno nazaduje, da, če se ne zavzamemo za sveto stvar božjo na celi črti z vsemi močmi, bodo naše izgube od dne do dne hujše, satan pa si bo vedno bolj zavojeval in osvojil zemljo. Junaških borcev potrebuje danes Kristus, da zmagá nad satanom, kakor pravi sam sv. oče: »Prišli smo v take čase, v katerih dosežejo zmagó samo junaki.« (V pismu kongresu Kristusa kralja v Poznanju, 3. V. 1937.) Gedeon je s samo 300 najsrčnejšimi premagal mnogo močnejšega sovražnika. Junakov torej hočemo, pogumnih in požrtvovalnih, vitezov, ki pozabljajo nase, ki žive in gore za Kristusa, pripravljeni zanj zastaviti vse svoje moči in z veseljem dati tudi življenje.

Kakor so klicali Makabejci v svetem boju za vero očetov, tako kličemo tudi zdaj: »Kdor gori za postavó božjo, — za nami!«

PRAVILA

Namen.

Namen vitezov Kristusovih je: b o r i t i se z združenimi močmi med vsemi narodi zoper kraljestvo satanovo: brezboštvo in poganstvo, ter delati za razširjenje in utrjenje kraljestva božjega po vseh deželah. Osvojiti svet za Kristusa!

Sredstva.

Sredstva so naravna in nadnaravna. Nadnaravna: molitev in zatajevanje. Naravna so vsa dovoljena sredstva propagande: agitacija od osebe do osebe, govori, sestanki, kongresi, tisk vsake vrste, radio, film, šola, društva in vse drugo, kar vodi k visokemu cilju. Vsa ta sredstva, ki jih katoličani pogostokrat preslabo rabijo, hočejo uporabljati in izrabljati temeljito. Ničesar ne opustiti, ničesar zanemariti, kar služi svetemu namenu, v ničemer se od nasprotnikov prekositi dati!

Vodilno načelo.

Hoteč priboriti zmagó Kristusu, vitezi njegovi ne smejo biti, kakor so kristjani pogostokrat, malenkostni, ozkosrčni, boječi in pomisljavi, marveč velikopotezni, gibčni, neugnani, kakor so nasprotniki! Pogum, požrtvovalnost, velikopoteznost in velikodušnost so viteške čednosti. Kar se za Boga neskončnega, za neumrljive duše in brezkončno večnost stori manj, kakor se more, nam je premalo.

Mednarodni značaj.

Bistven značaj združenja vitezov Kristusovih je mednarodnost. Borci za Kristusa si podado roke — kakor delajo nasprotniki — za skupno borbo od dežele do dežele, od naroda do naroda. Vse veže ena vez, združuje ena volja: boriti se kakor ena armada za svojega božjega Kralja po vsem širnem svetu.

Razmerje do cerkvene oblasti.

Samo po sebi je umljivo, da so Kristusovi vitezi v vsem popolnoma pokorni cerkveni oblasti, njeni vdani in zvesti služabniki. Biti hočejo udarna četa papeževa, vedno pripravljena, izvrševati njegova navodila in želje. Njegove okrožnice, zakladnice najlepših naukov in navodil, ki so dejansko premalo uporabljene in izvedene, hočejo študirati in si prizadevati, da bi se kar najbolj uporabile in izvedle. Upanje, ki ga izraža sv. oče v okrožnici zoper komunizem, »Upamo, da bo gorečnost, ki otroke teme noč in dan naganja k razširjanju zmot brezbožnega materializma, priganjala tudi otroke luči k enaki, da, celo večji podjetnosti za čast božjo«, to upanje hočejo Kristusovi vitezi, če nihče drug, urésničiti.

Člani.

Član Kristusove armade je lahko vsak kristjan moškega ali ženskega spola, kdor hoče spolnjevati ta pravila. Člani so pravi in podporni. Le pravi člani so vitezi. Podporni se imenujejo tudi četniki.

Vodstvo.

Viteze vodi Osrednje vodstvo, ki izvoli iz svoje srede načelnika in druge potrebne upravnike. Število članov Osrednjega vodstva ni omejeno. V posameznih deželah ali škofijah imajo svoje deželne ali škofijske svete, ki morajo biti od Osrednjega vodstva odobreni.

Sedež in vodstvo organizacije je za sedaj v Ljubljani. Ljubljanski škof imenuje prvega vodjo — s pravico, da ta imenuje druge člane vodstva.

Vitezi Kristusovi so pomožna organizacija Katoliške akcije, zbor prostovoljcev, milica krščanska.

Vodnica vitezov v svetem boju je Marija, kraljica nebes in zemlje. Patroni so sv. Makabejski mučenci.

Obveznosti.

Vitezi Kristusovi

1. žive kolikor mogoče resnično in popolno krščansko življenje. Krščanstvo zaradi tega nima ugleda in nazaduje, ker kristjani večinoma niso resnični kristjani.

Da si pridobi veljavo in da se pokaže, da je res v njem rešitev, treba živeti in ravnati kar najbolj po čistih naukih evangelija. Duh Frančiška Serafinskega mora znova oživeti med nami!

2. Vero, najdragocenejšo, kar ima človeški rod, ker ga dviga nad zemljo in veže z njegovim Stvarnikom, povsod pogumno spoznavajo in branijo njeno čast, zahtevajo njene pravice in ji pridobivajo veljavo ter potreben vpliv na življenje.

3. Vsa propagandna sredstva hočejo uporabljati zlasti v to, da luč resnice premagata zmot, ki se je razgrnila po zemlji. Pred vsem svetom hočejo — nasproti brezboštvu — na ves glas oznanjati velike temeljne resnice, ki jih svet več ne ve: Da brez Boga in posmrtnega življenja zemeljsko življenje nima cilja in smisla; da je tako življenje le muka in trpljenje. Da je »raj na zemlji« prazna domišljija in nesramna prevara za slepo, lahkoverno množico. Da ni še nihče dokazal in dokazati ne more, da Boga ni; da se svet ni sam ustvaril; da je najstrašnejša zabloda in največji zločin človeštva, tajiti in hoteti uničiti svojega Stvarnika. Da je človeštvu Bog bolj potreben kakor zemlji sonce; brez enega in drugega nastopi tema, mrz in smrt. Da iz teh razlogov brezbožnikov ne vodi razum, marveč slepa strast, podlo sovraštvo, ki prihaja iz pekla; dočim ljubezen, ki jo oznanja krščanstvo, prihaja iz nebes; ker sovraštvo le razdira in podira, ljubezen pa druží in dviga. Da je goli materializem ponižanje človeškega dostojanstva do živali. Da ni nobenih narodnih bogov; da je kak naroden bog nesmisel; da je en sam Bog, oče vseh. Da nihče ne more dokazati, da krščanska nravna postava ni najpopolnejša, brezhlebná, da bi življenje po nji ne bilo človeštvu v največjo srečo. Da se pa nasprotno na posledicah brezboštva jasno vidi, kam da vodi: saj je ves veliki nered in nemir na svetu, medsebojno sovraštvo med ljudmi in narodi, vse krivice, silna socialna beda, vsa krutost in zatiranje, požigi in morije le sad odpada od Boga, ki vse to prepoveduje. Da je torej rešitev človeške družbe edino v vrnitvi k Bogu, našemu začetniku, očetu in gospodu.

4. Tudi katoličanom, ki vero sicer spoznavajo, a ne živijo dosledno po nji in ji zato jemljejo ugled, vpliv in moč v svetu, hočejo vitezi glasno v spomin klicati, da se zaradi slabih kristjanov božje ime med pogani sramoti (Rimlj 2, 22); da naš čas od vseh, ki hočejo biti kristjani, zahteva resnično krščansko življenje: v tem duhu, kakor govore tale pravila.

5. Na odličan način hočejo vitezi gojiti ljubezen, po kateri naj svet spozna, da

smo res učenci Kristusovi! Ljubezen gojiti med seboj in skazovati jo drugim, najbolj pa vsem nizkim, revnim, trpečim in zanemarjenim! Sebičnosti, katere je svet poln, vitezi napovedo vojsko. Njih čast, veselje in sreča je osrečevati druge. Vsak vitez Kristusov bo gledal, da stori drugim kar največ more dobrega.

6. Zato hočejo živeti preprosto: vse pogršljivo imetje, kolikor pripuščajo razmere (ozir na družino), obračati v dobre namene: v lajsanje bede in podporo podjetij, ki služijo božjemu kraljestvu.

7. Z vsemi sredstvi in močmi hočejo delati v javnem in zasebnem življenju, da se kričeči socialni nered, ki je eden glavnih vzrokov odpada od Boga, v svetu odpravi in vpelje nov pravični, kakor ga zahteva krščanstvo. Brezsrčnemu, vse človeštvo tlačnemu kapitalizmu v imenu ubožnega Jezusa boj!

8. Vitezi raznih narodov naj goje ljubezen in bratstvo do drugih narodov ter zahtevajo povsod narodno pravičnost — najprej od katoličanov samih, potem tudi od vlad —, ki jo strogo zahteva krščanstvo in je neizogiben pogoj miru na svetu. Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem, ki je kraljestvo pravice, ljubezni in miru. Glasno je treba oznanjati razprtim narodom pozabljeno krščansko resnico, da smo vsi ljudje brez razlike barve in jezika otroci enega Očeta, ena velika božja družina.

9. Zoper kričeče krivice in zatiranje v socialnem, narodnem in vsakem oziru vitezi Kristusovi ustanove svetovno krščansko ligo za človeške pravice, narodno pravičnost in svetovni mir. Vse ostalo delo se bo po potrebi razdelilo na odseke.

10. Z vsemi močmi hočejo versko življenje in nraavnost ter vse dobro pospeševati, greh, razuzdanost, krivico in hudobijo pa zatirati. Pobijati zlasti javno nenraavnost, ki z nevero vred kakor umazana povodenj hoče preplaviti ves svet.

11. Poleg širjenja in poglobljenja krščanstva v domačih deželah naj bo vitezom živo pri srcu širjenje kraljestva božjega med pogani: misijonstvo. Pokristjanjenje nekrščanskega sveta je največja in najvažnejša zadeva človeštva. Kar katoličani zdaj darujejo za misijone, to so le kapljice, nevredne veličine božjega kraljestva. Darovati morejo in morajo brez primere več kakor doslej, ako hočemo, da misijonskega polja ne požanejo drugi.

12. Eden velikih ciljev, ki ga hočejo imeti pred očmi in stremeti za njim z vsemi močmi,

je ta, da bi se vsi kristjani združili v eni pravi Kristusovi cerkvi, ker je razkosanost med njimi vzrok naše nemoči in neuspehov, žalost za našega Boga, pohujšanje vsem nekristjanom.

13. Veliko in prisrčno naj molijo, da bi Bog dal zmago krščanstvu nad vso zmoto in hudobijo na svetu. Svete maše, sveta obhajila, rožni venec in druge molitve naj obračajo ne toliko v svoje osebne namene, ampak predvsem v ta visoki namen! Iščite najprej božjega kraljestva... in vse drugo vam bo navrženo! V to naj darujejo tudi vse svoje trpljenje in zatajevanje.

14. Delo za kraljestvo božje naj po svoji najboljši zmožnosti podpirajo tudi gmotno, ker tudi božje kraljestvo na zemlji potrebuje zemeljskih sredstev; čim več teh, tem lažje in močnejše se širi. Vitezom bo le v veselje, skazovati se velikodušne in za tak plemenit namen vračati Bogu, od katerega imajo vse, kar največ morejo.

15. Glasilo armade Kristusove je list »Regnum Christi« (Kraljestvo Kristusovo), ki mora imeti naročenega vsak vitez in ga po možnosti širiti tudi med drugimi. Poleg tega mora vsak imeti in proučiti knjigo »Kristus kralj!«, v kateri je načrtan ves naš visoki ideal in cilj.

16. Vsako leto mora vsak podati vodstvu pismeno poročilo o svojem delovanju. Obrazci se bodo razposlali od Osrednjega vodstva.

17. Kjer je več vitezov skupaj, morajo imeti sestanke in se jih udeleževati. Sestanki naj bi bili po možnosti vsak teden; ako ne, vsaj vsak drugi teden.

Sestanki

se vrše takole:

1. molitev, 2. pesem (»Mogočno se dvigni« in podobne), 3. branje sv. pisma, predvsem knjige Makabejcev, 4. branje iz knjige »Kristus kralj« in drugih primernih, 5. razgovor o prebranem in sklepi, 6. razgovori in sklepi o sprotnih potrebah in o delu v domačem kraju, 7. molitev, 8. pesem, (Moli se lahko na začetku prva, na koncu druga izmed tukaj natisnjenih molitev.) O sklepih naj se vodi zapisnik.

Podporni udje: četniki.

Kdor si vsega tega ne upa spolnjevati, a bi bil vendar rad deležen tega svetega dela in boja za božje Kraljestvo, naj bo podporni član armade Kristusove. Kot tak naj 1. goreče moli za velike namene kraljestva božjega; 2. to delo po svoji moči gmotno podpira, daruje vsaj 1 dinar na mesec; 3. spolnjuje tale pravila vitezov, kolikor pač more; 4. de-

la za kraljestvo božje, kar največ more. Po besedah svetega očeta danes ne sme biti noben katoličan samo srednje mere. — Ker so podporni udje zbrani v čete, se imenujejo tudi »četniki«.

Tudi podporni udje imajo lahko svoje sestanke. Če mogoče, naj jih sklicuje in vodi kak vitez.

Ta pravila odobrujem in priporočam.

V Ljubljani, 25. februarja 1938.

Škof:

† Gregorij Rožman.

Kdor se misli prigrisati, naj to stori osebo v Ljubljani na frančiškanski portii, pismeno pa na naslov: »Regnum Christi«, Ljubljana (Frančiškanski konvikt). Naznani naj, ali hoče biti pravi član, vitez, ali le podporni, četnik, in svoj natančen naslov.

MOLITVE KRISTUSOVH VITEZOV

I.

O Jezus Kristus, klanjam se ti kot kralju sveta; vse, kar je ustvarjenega, je zate ustvarjeno; zato izpršuj vse svoje pravice nad menoj!

Kaj menite

6. Več katekizmal

Ali verjamete ali ne, res je pa le, da se je Podvrtnikovemu Tinetu povetil nos, ko je zaslišal besedo: »Več katekizma!«

Več katekizma? Ali je Tine mar otrok? Ali ni že fant, doraščen in že popolnoma pod vrhom? In on naj vzame v roke katekizem, kakor ga jemljejo in vanj gledajo naši šolarji!? Tratnikovemu gospodu se najbrž meša. Mestne otroke uči in zato misli, da z otrokom govori in ne s Podvrtnikovim Tineto.

»Povej mi Tine, odkod pa tale vaš Dražar zajema svojo modrost?«

»Teža pa res ne vem, gospod, nikoli ga še nisem vprašal,« se opravičuje Tine.

»Ti bom pa jaz povedal: Iz katekizma in iz sv. pisma gotovo ne. Pač pa ima doma, sam zase kako knjigo ali pa časopis, iz katerega zajema svoje protiversko znanje in govorjenje. Le meni verjemi, da je tako. In njega ni sram brskati po protiverskem gnoju in blatu, da bi vas presleparil in ociganil za vašo vero; nekaterega katoličana je pa sram pogledati v katekizem, če je njegov spomin v znanju in poznanju verskih resnic takole malo opešal.«

»Da bi imel Dražar knjige?«

Obnavljam krstno obljubo in odpovem se satanu, njegovemu napuhu in njegovim delom; obljubim, da hočem živeti kot dober kristjan.

Prav posebno pa se zavežem, da hočem zastaviti vse moči, da pripomorem k zmagi božjim pravicam in njegove Cerkve.

Božje Srce Jezusovo, darujem ti svoja skromna dela, da bi vsa srca priznala tvoje sveto kraljevanje in da bi se tvoje kraljestvo miru krepko ustanovilo po vsem svetu.

(Popolni odpustek vsak dan pod navadnimi pogoji.)

II.

Beseda Boga vseljubljenega,
uči me biti velikodušen,
da bom tebi služil kakor zaslužiš,
da ti dam vse brez preračunavanja,
da se borim — ne zmenec se za rane,
da delam in ne iščem nobenega pokoja,
da se ti dam vsega
in ne pričakujem nobenega drugega plačila
razen tega, da vem, da spolnjam tvojo
voljo,
častim tvoje ime in širim tvoje kraljestvo,
o veliki, o sveti, o mogočni Gospod!

»Ima jih, ima! Le meni verjemi, da jih ima.«

»Tako? Potem bi pa tudi jaz lahko znal, če bi v knjige gledal.«

»Vidiš! Sedaj si pa eno še dosti pametno povedal. Vera je dar božji. Toda Bog nam teža daru ne vliva naravnost v glavo, tudi sami si moramo prizadevati, da do vere pridemo, da jo ohranimo in da si jo pomnožimo. Zato smo se učili verskih naukov že doma, zato smo to delo nadaljevali v šoli, zato zahajamo pridno k nedeljski in prazniški božji službi. Kdor bi začel eno izmed teža opuščati, ta bi začel v veri pešati. V veri pešati: vidiš, to je pravilna beseda. Ne to, kar navadno slišimo: vera peša. Vera nič ne peša, vera je vedno čvrsta in močna, verniki pa pešajo v veri, če se zanjo premalo brigajo.«

Tine je povetil glavo. Zdelo se mu je, da Tratnikov gospod njemu in še mnogim drugim izprašuje vest, da jim gleda v dušo in srce. Ni bil sicer med prvimi tistih, ki se cerkve in vere dosledno izogibljajo, ali na potu do njih je že precej blizu bil.

»Ogenj peša in nazadnje ugasne. Ali več zakaj? Kadar mu tisti, ki ga zakurijo, ne dajo več potrebne hrane. Kakor je kurjava potrebna zato, da se ohrani ogenj živ in živahen,

tako je potrebna tudi vernikom verska hrana. Sv. Pavel je že učil, da prihaja vera iz poslušanja Kristusove besede; če bi danes še živel, bi gotovo pridejal, da tudi iz branja. In če z branjem podžigajo sovražniki vere in Cerkve svoje znanje, zakaj bi se katoličan moral sramovati svojega katekizma?»

Katekizem! Tineta je spet pogrelo. Zakaj vedno le katekizem in spet katekizem! Ali je ni druge rešitve?

»Zato pravim,« je nadaljeval Tratnikov gospod, »da bi moral katekizem postati pri nas prava družinska knjiga. Tako potreben kakor pratika in kakor hišna ura. V pratiko ne gledamo naprej in naprej, včasih pa le moramo. Koliko je ura, lahko velikokrat določimo po soncu in po senci, vselej pa le ne moremo. Treba pogledati na uro.«

»Dragar nam tudi pravi, da v katekizmu ni nobena beseda resnična.«

»In ti mu to verjameš?»

»Ne vem, kako bi dejal.«

»No, če ti ne veš, kaj pa drugi menijo, ki hodijo v njegovo šolo?»

»Nekateri mu verjamejo. Vsi pa seveda ne.«

»Kaj meniš, kateri imajo prav?»

»Ravno to bi rad vedel.«

»Poslušaj me Tine! Pred nekaj dnevi sem bral, da je hodil okrog ljudi neki človek, ki je dejal, da je nadzornik čez vse zavarovalnice in da mu morajo ljudje povsod pokazati zavarovalne police, če so pravilno zavarovani. Kjer ne bodo pravilno zavarovani, tam morajo zavarovanje takoj popraviti, če ne...«

»Kaj pa je bilo potem?»

»Nekateri so mu slepo verjeli in mu izročili police, katere je on po svoji mili volji popraviljal in obetal, da bo poslal nove, pravilne; nekateri pa njegovi besedi niso verjeli.

Rekli so, da se bodo obrnili na svojo zavarovalnico, če je to res, kar ta mož govori.«

»Kaj pa je nadzornik naredil?»

»Pošteno jih je seveda ozmerjal in jim grozil s kaznijo in s tepci jih je obkladal. Ko je pa videl, da ničesar ne opravi, je šel po svojih opravih naprej.«

»Kakšen je bil pa konec vsega tega?»

»Nadzornik je bil slepar. Vsi, ki so mu slepo verjeli in nasledli njegovi besedi, so se potem bridko kesali.«

»Kaj pa mi hočete s tem povedati?»

»To, da smo tudi mi v verskem oziru nekaterikrat zelo podobni tem ljudem. Prelahkoverni smo! In ker smo prelahkoverni, smo tudi preslaboverni. Vsakemu sleparju nasedemo, z odprtimi očmi in usti ga poslušamo in se še hvalimo, da smo danes slišali nekaj takega, česar v cerkvi še nikoli nismo slišali.«

»To je pa res! Dragar nam je že marsikaj takega povedal. In je tudi dejal, da nam v cerkvi tega ne bodo nikdar povedali.«

»Rad verjamem. Zakaj če bi vam v cerkvi take reči oznanjevali, kakor jih napoveduje Dragar in tisti, ki so njeга premotili, potem bi tudi tam sleparili, kakor vas slepari Dragar. Prelahkoverni smo, kadar poslušamo preroke zunaj naših cerkvá, pretrdovratni smo pa, kadar treba poslušati pravo resnico, katero uči in brani in zagovarja sv. katoliška Cerkev.«

Razšla sta se Podvrtnikov Tine in Tratnikov gospod vsak na svojo stran. In zatopljena vsak v svoje misli.

Ali bo zmagala čista resnica, ali bomo še brodili v kalnih vodah zmote in nevednosti... Katekizem, katekizem, ti naša ljuba in vendar tako malo upoštevana hišna in verska knjiga!

J. Langerholz.

Marija, morska zvezda

(Po zapiskih slovenskega pomorščaka.)

Ko se tam daleč v naši domovini gorenjske planine, dolenjske in štajerske gorice, kraške planjave in koroške rovte odevajo v spomladansko zelenilo, ko s prvimi šmarnicami kitite naši Zaščitnici, Kraljici majniški njene oltarje, je naš ladijski kljun ponosno rezal brazde po morskih valovih, ki so se odbijali ob afriški obali.

Pluli smo ob obali, kjer gotovo svojih 500 milj ni pristanka za ladjo, da bi se posadka odpočila in ladja dopolnila zaloge kuriva, živeža in prepotrebne vode. Za nami so se komaj še vidno izgubljali obrisi južne marokanske obale. Cele dneve in noči je ladja

plula ob neizmerno pusti pokrajini. Okrog nas edino modrina morja, ki se je v teh delih spreminjala v nekako umazano barvilo. Ladja se pomika ob pustih krajih, ki navdajajo človeka z otožnostjo.

Nikjer ni prave podobe življenja, nobenega živega bitja, nikjer kličoče bilke, povsod v brezdalje samo zemlja dušeče in dušeče otožnosti.

Pod mračnim svinčenim obzorjem se razprostira tja v nedogled veliko peščeno morje. »Sahara« je to, puščavska zemlja, katero imenujejo Berberi, sosodje Arabcev: »Bled-el-Ateuch«, deželo žeje.

Neprikupljiva je ta pokrajina za oko, ki je vajeno bujne narave, cvetoče pomladi.

Ladijski »gong«, ki se oglasi ob vseh važnejših dogodkih v življenju na parniku, nam je oznanil izmenjavo večerne straže in čas večerje. V obednici se je zbral službe prosti odred častnikov k skupni večerji. Nikjer gotovo ne najdete toliko ozke povezanosti in iskrenega tovarištva kot med družino ladijske posadke. Tu je poedinec res pravi del celote, saj razgibanost vodenih mas pod ladijskim dnom ne pozna razdvojenosti.

Obednica je bila krasno opremljena in slavnostno okrašena. Na čelni strani dvorane je bil okusno okrašen Marijin oltarček, v ozadju pa velika oljnata slika Marije, Kraljice majniške, ki je zaščitnica in zvezda vodnica pomorščakov. Slika je bila bogato okrašena z redkimi južnimi cvetlicami, ki so dajale sliki in oltarčku očarujočo prikupljivost.

Mornarji so se tu vidno potrudili, da vsaj s tem dajo izraza svojemu verskemu čutu. Tu jim je bil edini prostorček, kjer so se svoji nebeški Materi in Priprošnjici priporočali, naj jih obvaruje vseh nezdod, da se srečno povrnejo med ljubeče svojce.

Povsod v obednici je bilo kar svečano razpoloženje, kolikor to omogočajo prilike na ladji, ki se nahaja visoko na planem morju. Pri častniškem omizju je bil tudi poveljnik ladje, ki je ta dan slavil tridesetletnico napore pomorske službe. K našemu omizju je poveljnik povabil tudi družbo potnikov-Slovencev. Tako je srečno naključje hotelo, da je imela pri tem omizju nadvlado prava slovenska domačnost.

Tistemu, ki pozna tegobe pomorščakovega življenja, bi bilo odveč poudarjati, kaj pomeni, ako se v takih okolnostih v tujini najdejo v skupni družbi rojaki iste narodnosti.

Slavljenca so bile izražene presrčne čestitke. Poveljnik se je za zdravice v vznesenih besedah zahvalil. Od sosednega omizja pa se oglasi po njegovem nagovoru starejša sopotnica: »G. kapitan! Silno bi nas veselilo, ako nas počastite s kakšno zgodbo iz svoje pomorske službe, saj smo vsi prepričani, da je življenje pomorščaka, ki je prebil trideset let na morju, polno vsebine in doživetij.«

»Spoštovana gospoda, dragi tovariši!« je počel svoje pripovedovanje poveljnik. »Vsaka zgodba iz pomorskega življenja spada prej v ožji krog mojih tovarišev kot pa v javnost; ker sem pa že naprošen, pač moram temu ugoditi!

Gotovo mi boste vsi priznali, da je trideset let napore pomorske službe dovolj dolga doba, da vtisne pomorščaku v obraz trajen izraz mornarja-pomorščaka. Marsikaj se tekom let spremeni, marsikaj pozabi, dosti do-

Kip Kristusa-Kralja s presv. Srcem
(Glej pojasnilo v opazki „Naše slike“)

živl. Menjajo se kraji, podnebje, ljudje in njihove navade. Le nekaj ostane. Duša pomorščaka nikdar, tudi v številnih tegobah, docela ne otopi. Ljubezen do matere ostane sveža, trajna. Prijatelji tovariši! Vi, ki ne živite urejenega družinskega življenja poleg udobnih domačih ognjišč, vi brezdomci na mehki morski površini, tudi vi veste, da je ni tako požrtvovalne, nesebične velike ljubezni, kot je ljubezen materinska.

Imel sem mater blažega srca, v katerem je bilo morda še preveč ljubezni.

Ko sem imel pred tridesetimi leti kot začetnik v pomorstvu komaj za seboj kapitanski izpit, sem bil prav gotovo ponosen na to, tembolj, ker sem prvič ponesel v domači kraj zlate kapitanske naramnice. V svoji oholi domišljavosti sem mislil, da je ves svet moj in jaz njegov. Mlad človek, poln zdravja in kipeče moči, ima prilike na naših potovanjih dovolj, da pije iz čaše opojnosti. Počasi sem tudi jaz pozabljal na one lepe in modre nauke, ki mi jih je narekovalo v moji mladosti ljubeče materinsko srce. Priznati moram, da v moji duši ni bilo tiste globoke vernosti, katero mi je naklonila in dala moja mati s svojim blagoslovom na pot v tuji svet. V mojo notranjost so se zagrizli dvomi, ki so mi vzeli dušni in srčni mir.

Križ Kristusa-Kralja

Pri tedanjem mojem slovesu in potovanju na neznana in daljna morja mi je mati poleg drugih dobrot vložila v moj popotni kovčeg tudi krasno izdelan kip, spomin na mojega očeta, ki je bil tudi pomorščak. Kip je bil izdelan iz snežnobele slonovine in je predstavljal Marijo, Zaščitnico pomorščakov. Še kot otrok sem s svojo dobro mamico vsak večer opravljal pred tem kipcem, ki je stal na malem oltarčku v moji otroški sobici, večerno molitev.

Ko sem se po dolgem času vrnil domov, in sem se ponovno pripravljal na pot, sem odložil Marijin kip iz kovčega, česar pa mati ni opazila. Kot vsak pomorščak pa sem se dobro zavedal, da pelje moja pot v negotovost. Vrnil sem se še enkrat, da najino slovo zapečatim s poljubom na materino častljivo, že od skrbi razorano čelo.

In kaj sem opazil! Mati je držala zavrneni Marijin kip v naročju, po njenem častljivem licu pa so polzele solze razočaranja, solze materinske ljubezni, ki je bila podcenjevana in užaljena.

Tedaj me je minila vsa oholost. V moji notranjosti se je nekaj odtajalo — in klonil sem.

Odvzel sem materi iz naročja Marijin kip in ga zopet vložil v kovčeg. Še enkrat sem mamico poljubil ter brez besede odšel. Spremljal me je blaženi nasmeh, ki se je rodil v ljubezni in vere polnem materinskem srcu. V moji notranjosti pa je vstalo spoznanje samega sebe, spremljano z bolečino.

* * *

Leta so minevala, postal sem medtem poveljnik ladje in dostikrat se mi je v duši zbudil spomin tistega prvomajskega slovesa od moje dobre matere. V moji ladijski sobici pa je kraljeval kip Marijin in vselej sem ga dal v majniku okrasiti z redkimi cveticami.

Po tolkih letih morske plovbe sem si pridobil dokaj izkušenj, zavedal pa sem se tudi poveljniške odgovornosti. Vsako tako potovanje je spremljano z negotovostjo; previdnost pa je mati modrosti. Pri zadnjem pristanku sem dal dopolniti zaloge kuriva in živeža. Predvsem pa sem dal obnoviti zaloge vode za pogon kotlov; oskrbeli pa smo se tudi dovolj s pitno vodo, saj je sveža voda v tropskih krajih čez vse dragocena tekočina.

Naša ladja je rezala mirne valove in le delovanje motorjev je motilo nič dobrega obeležje tišino. Bil sem zaskrbljen. Posadka mi je obolela zaradi neugodnih razmer podnebja. Tako je zdravo moštvo moralo vršiti dvojno dolžnost in s tem nadvladati tudi dvojne napore.

Največ so trpeli ladijski strojniki in kurjači. Dokaj težav jim je povzročalo, ker je odpovedala naprava za destilacijo, ki pretvarja slano morskovo v sladko.

Bil sem več dni zaporedno brez odpočitka na poveljniškem mostu. Zdravje prvega častnika se je izboljšalo in zamenjal me je v službi. Utrujen od dolgotrajne službe in neznosne vročine sem se napolnil na počitek v svojo kajuto.

Napočila je tropska noč. Dolgo nisem mogel zaspati od utrujenosti in skrbi. Ko se prebudim, začutim na glavi precejšnjo bolečino. Zibanje ladje je sprožilo nekaj trdega na glavo... Bil je Marijin kip, ki se je nahajal nad vzglavjem moje postelje, oni kip, ki mi ga je dala moja ljubljena mati z željo, da bi me Marija, Kraljica majniška, varovala vseh nezdod, katerih je za pomorščaka na planem morju vsepovsod dovolj.

Ladijska ura je kazala 13 minut čez eno. Kar naenkrat nastane silen pok in polom. Komaj še, da sem se utegnil povzpeti po stopnicah iz kajute na krov, in že je bila vsa kajuta do višine postelje v vodi.

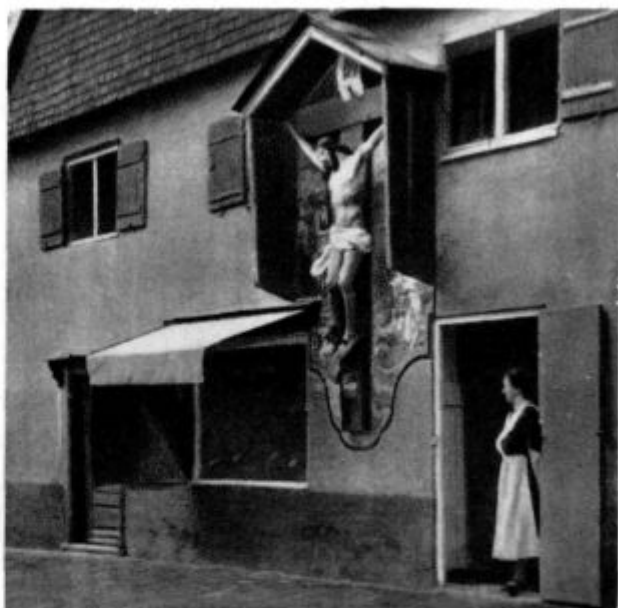
Zunaj temna noč. Lije kot za stavo. Po krovu begajo mornarji, vsi premočeni. Povzpnem se brž na poveljniški most, posvetim z ročno svetilko po mostišču. Prvi častnik mi ves zaskrbljen omenja, da smo najbrž zadeli na podmorsko čer, ki ni bila zaznamenovana na karti.

Odredil sem pripravljenost za vsak primer. Medtem pa so vse parne črpalke zajemale vodo iz ladijskega trupa. Toda morska voda je čimdalje bolj prodirala skozi nastalo odprtino v ladijskem boku.

Častniku radijske postaje sem brž naročil, naj odda znak za pomoč S. O. S., to je »Rešite naše duše!«, saj sem dobro vedel, da je odprtina le prevelika in da pritiska vode ne bomo mogli dolgo nadvladati.

Točno ob treh zjutraj je prišla rešitev iz težkega položaja. Tuj tovorni parnik nam je nudil pomoč; za silo smo zamašili odprtino, da voda ni mogla več prodirati v notranjost. Bil je skrajni čas, ker so črpalke bile že odpovedale.

Z veliko težavo smo se dovrekli s pomočjo tujega parnika do prvega pristanišča, kjer smo uredili ladijski trup in ga usposobili za nadaljnje potovanje. Obvestil sem tudi svojo mater o srečni rešitvi.

V varstvu Kristusa križanega

Ko smo dospeli na cilj potovanja, sem prejel med ostalo pošto tudi pismo od zaskrbljene matere. Uvod njenega pisma se je glasil: »Sin moj! Tvoja globoka vernost, v kateri te je vzgojila tvoja mati, in zaupanje do Marije, naše nebeške Matere in Zaščitnice, ti je pomagala! Zaupaj vanjo in srečno boš zmagal ne le oceanska potovanja, ampak tudi viharje, ki ti jih bo življenje dalo na tvojo pot!«

In tako vidite, dragi tovariši in sopotniki, na tem oltarčku kip Marije, Kraljice majnika, zaščitnice nas pomorščakov, ki nam je naklonila srečno rešitev iz te pomorske nezgode, meni pa rešila življenje. Na podstavku kipa je označen dan tega dogodka.

Ladijski gong je naznanjal dvanajsto uro in polnočno izmenjavo straže. Napotil sem se na krov, ker so gostje odhajali k počitku.

Še dolgo sem slonel v nadkrovju in motril krasoto tropske noči na planem morju. Misli pa so mi uhajale tjakaj v domovino...

V. Z.

O nekdanjih zaplaških kapelicah

Najbolj sloveča božja pot na nekdanjem Kranjskem za Brezjami je zaplaška Marijina božja pot v čateški župniji na Dolenjskem. Žal, da se tudi o tej božji poti, kakor dostikrat v enakih primerih, ne ve nič gotovega, kdaj se je pričela. Gotovo pa je, da so hodili ljudje na božjo pot na Zaplaz še pred jože-finskimi časi; saj je znano, da so jo za časa po cesarju Jožefu hoteli zatreti, ker so ljudem zabranjevali hoditi na Zaplaz, pa ne samo

svetna, ampak tudi duhovska gosposka. Tako vsaj se pripoveduje o trebanjskem dekanu, ki je bil po rodu Italijan. Pravljica pripoveduje, da so bile tri kapelice, druga za drugo. L. 1932 je izšla moja knjižica »Marijina božja pot Zaplaz na Dolenjskem«, v kateri sem popisal zgodovino zaplaške božje poti in cerkve, kolikor sem mogel poizvedeti. Lani pa je prinesla »Mladika« št. 10 na platnicah še spis: »Pravljice o nekdanjih kapelah Matere

P. Andrej Bobòla, dr. J.
Poljski mučenec

Janez Leonardi
Redovni ustanovitelj

Br. Salvator da Horta
Franciškan

božje na Zaplazu«, ki sem bil zanje kasneje izvedel in jih zapisal. Zdaj se mi je pa posrečilo, da sem zasledil štiri stare podobice nekdanje zaplaške kapelice, ki jih ima v svojih različnih in prav zanimivih zbirkah starih podob in podobic g. upok. tajnik Pavel Winter v Ljubljani. Odstopil mi jih je radovoljno za uporabo in objavo v »Bogoljubu«, za kar mu izrekam s tem srčno zahvalo. Naj opišem te podobice (dve sta sprejeti v to številko »Bogoljuba«) nekoliko natančneje. Na dveh se vidi Mati božja, stoječa na svetovni krogli s polumesečem. V desni drži žezlo z rožnim vencem, v levi pa drži božje Dete. Mati božja in Dete imata kroni. Obe podobici kažeta pod Marijino podobo nekdanjo čateško cerkev z župniščem, na zaplaškem griču pa kapelico. Napisa pa se glasita: na eni podobici: Math Boshja iz Aplesa Terbanske fare; na drugi: Wahre Abbildung der wunderbahrlichen Mutter Gottes Maria zu Sapplass. Obe podobici sta primitivna bakroreza, ena je tudi silno preprosto pobarvana. — Drugi dve podobici pa se močno razlikujeta od prvih dveh. Na obeh plava nad oblakom podoba Matere božje

z božjim Detetom v obliki okvirjene slike, ob obeh straneh pa klečita dva angela s sklenjenimi rokami. Slika Marijina je popolnoma drugačna od prejšnjih dveh, kateri sta slični Marijini podobi, ki stoji dandanes na nekdanjem starem oltarju v kapeli nove cerkve. Ta Marija namreč sedi in drži na desni roki Jezuščka, ki se je oklepa. Mati in Dete sta pa brez krone. Ta Madona spominja nekoliko na ono na Brezjah. Na obeh podobicah je spodaj čateška cerkev, na gričku pa zaplaška kapelica, h kateri se spenja procesija. Legenda na eni podobici se glasi: Prava podoba Matere Božje iz Zaplas. Na drugi pa: Molitev. O jest romar pertezhem in padem na kolena. O Maria zhista deviza, jest te prosim is ponishnem sgrevanem serzam, prosi Boga sa me, pridi trosht in pomozh vseh mojih teshavah in nadlegah in vseh navarnost in pridi ke trosht in pomozh na moja sadna ura. Amen. en ozhe nash in zheshena na zhast sapslaske Matere Boshje vsak dan.

Prava podoba Matere Boshje iz Saplasi. Ena podobica ima oznako: F. Joste — druga pa: Pri Franz Jošte v Ljubljani. I. Šašelj.

Palestinskim romarjem iz leta 1910

(V spomin † nadškofu dr. Jegliču — pokrovitelju slovenskega jeruzalemskega romanja.)

Pokojni nadškof Jeglič je kot tedanji ljubljanski škof v 3. številki »Bogoljuba« leta 1910 naslovil na verne Slovence oglas, v katerem jih je vabil na romanje v Sveto deželo. Utemeljeval je korist takega romanja s sledečimi besedami: Romati hočemo »v deželo, katero

je večna Beseda, ko je meso postala in med nami prebivala, počastila s svojim 33 letnim bivanjem, — v deželo, v kateri se je zgodilo največje delo človeške zgodovine in najlepše delo usmiljenja božjega: odrešenje človeškega rodu, — v deželo, katero je Bog sam namakal

s svojo krvjo, — v deželo, o kateri smo že kot otroci slišali toliko pripovedovati v sveto-pisemskih zgodbah, — v deželo, katero imamo vedno pred očmi v nedeljskih evangelijih, — v deželo, za katero so stotisoči kristjanov srednjega veka v križarskih vojskah lili kri in darovali življenje».

Temu vabilu se je bilo odzvalo 524 Slovencev iz tedanje Kranjske, Štajerske, Koroške, Goriške in Istre in pridružilo se jim je še 15 Hrvatov in vestfalski duhovnik, prijatelj Slovencev Köster. Vse to častno zastopstvo slovenskega naroda je s škofom Jegličem dne 7. sept. 1910 v slovesnem sprevodu prvokrat in doslej zadnjikrat med glasno molitvijo in slovensko nabožno pesmijo stopalo v sveto mesto jeruzalemsko... Kaj vse občuti verno srce romarjevo na svetih krajih Svete dežele, ni mogoče popisati. Noben jeruzalemski romar ne more nikdar Boga zadosti zahvaliti za milost takega romanja. Zato smo pa bili vsi tedanji jeruzalemski romarji vedno hvaležni tudi škofu Jegliču, ki je Slovincem omogočil, da so mogli vsaj enkrat skupno kot zastopniki vsega naroda obiskati najsvetejše kraje sveta.

In prav ta hvaležnost do † pokrovitelja slovenskega romanja nam veleva, naj se **letos ob obletnici njegove smrti** zberemo pri Mariji Pomagaj na Brezjah in tam skupno molimo zanj in za soromarje, kateri so že v večnosti.

Kakor je pred 28 leti »Bogoljub« klical verne Slovence na skupno jeruzalemsko romanje, tako vabi letos poleg še živečih tedanjih jeruzalemskih romarjev za nedeljo, dne 3. julija, tudi druge častilce † nadškofa dr. Jegliča k Mariji Pomagaj na Brezje, kjer bo že v nedeljo pri popoldanski cerkveni slovesnosti govor v počeščenje † nadškofa. V ponedeljek, dne 4. julija, pa bo v božjepotni cerkvi na Brezjah slovesno mrtvaško opravilo zanj. To žalno opravilo naj bo znak hvaležnosti do velikega nadpastirja.

Vsi bolni ali zaradi starosti oslavljeni soromarji, ki vam ne bo mogoče dne 3. in 4. ju-

Pred križem na mostu: Hvaljen Jezus!

lija priti na Brezje, se pa vsaj pismeno zglasite in pošljite svoje misli in želje v pismu na naslov: »Jeruzal. romar. Frančiškanski samostan na Brezjah (Gorenjsko)« ali pa pošljite kakšnega sorodnika ali znanca kot svojega namestnika na Brezje. Prav tako so prisrčno vabljeni tudi sorodniki in prijatelji že pokojnih jeruzalemskih romarjev.

Da bi pa tembolj gotovo mogli za srečno umrlimi soromarji pohiteti tudi mi, zato bo v nedeljo, dne 3. julija, ob 11 dopoldne na Brezjah pri Marijinem oltarju posebej sveta maša za srečno zadnjo uro vseh še živečih jeruzalemskih romarjev.

»Po Mariji — k Jezusu« prav po geslu † nadškofa dr. A. B. Jegliča!

Jeruzalemski romar.

Skrivnostni klobuk

Neapeljska novela. Nemški napisal Hermann Frenken. — Prevedel in priredil Janko Moder. (Dalje.)

Štirje dnevi so prešli od umora v graščini. Gospod Anton, svetokriški župnik, se je vprav na vrtu ukvarjal z zalivanjem svojih rož, ko je na vso sapo pritekkel zvonar Martin in sporočil, da je pravkar starega Salvatorja na cesti zadel mrtvoud. Gospod župnik naj bi čimprej prišel v graščino; nemara bo še čas za zakrament svetega maziljenja.

Gospod Anton je potlačil na glavo svoj širokokrajnik za obrambo pred soncem, spravil štolo v žep in odšel v cerkev, da vzame posodico s svetim oljem. Nekaj minut pozneje je že prestopil graščinski prag. Spremljalo ga je nekaj kmetov, ki so prinesli nezavestnega Salvatorja s ceste. Ubogi starček je umiral na svoji trdi postelji, ki je bila poleg stare omare

Vojaški spominski križ na 1700 m visokem vrhu „Hochschlegel“ (Bavarsko)

in dveh razmajanih stolov, edina oprava njegove temne izbe.

Kmalu nato je izdihnil, Gospod Anton mu je zatisnil oči in odmolil predpisane molitve. Potem je naročil zvonarju Martinu, naj ostane za mrliškega varuha, sam pa je počasi odšel proti župnišču.

Medtem, ko je zložno hodil med oljkami, mu je pogled nenadno obstal na senci, ki jo je metal njegov klobuk predenj na tla. Prestrašeno se je ustavil.

Zazdelo se mu je namreč, da to ni tista navadna senca njegovega klobuka, ki ga je že dolgo časa spremljala v dnevni vročini na vseh njegovih potih. Saj navadno je bila vendar senca podobna črnemu ptiču, ki okorno razteguje svoje perotnice. Zdaj pa je imel ta klobuk nekaj tako vitkega, srčkanega na sebi.

Zato je gospod Anton snel širokokrajnik in njegovo presenečenje se je podvojilo. Saj to vendar ni bil njegov stari klobuk iz oguljene klobučevine in z obrabljenimi krajci, ampak lep, popolnoma nov klobuk s črnim svilenim trakom in tudi njegova podloga je bila svilena v najlepši modri barvi, z eno besedo: pravi prelatski klobuk.

»Kaj naj to pomeni?« je vzkliknil. »Sicer nam sveto pismo pripoveduje, kako je neki krokar prinašal preroku Eliji kruh; toda kljub temu menda nikoli nihče še ni slišal, da bi naš ljubi Gospod Bog revnim duhovnikom pošiljal nova pokrivala.«

Najlepše pri vsej stvari pa je bilo to, da je bil čudni klobuk kakor nalašč narejen za njegovo glavo. Tako dobro se mu je prilegal, kot bi nebo k njemu prišlo mero jemati.

Župniku Antonu se je zdelo čisto razumljivo, da se je morala primeriti neka zamenjava in ta se ni mogla dogoditi drugje kakor v sobi umrlega.

Drugega dne, ko je imel gospod Anton pogreb, je res našel svoj stari klobuk. Ležal je v kotu na nekem stolu in jasno mu je bilo, da je novega vzel z omare, kjer se je v prahu še poznala njegova sled. Sklenil je, da ga bo po opravljenih obredih spet položil na njegovo staro mesto; toda njegove službene dolžnosti so ga čisto prevzele, da se ni nič spomnil na to.

Tako je nevede obdržal klobuk.

Kaj je mar Salvator pred svojo smrtjo kaj vedel, kako je ta klobuk prišel v graščino?

Njegov pes, ki je imel navado brskati po hlevski slami, je našel v nekem kotu klobuk in ga prinesel svojemu gospodarju, prav tako kot je bil navajen v prejšnjih časih delati z lovskim plenom. Kaj je mar pes kaj vohal in

Ob slovesnosti mašnih strežnikov na Rakovniku
1. maja 1938

a) Stara podobica zaplaške Matere božje s prvotno kapelico in čateško cerkvijo

b) Druga starinska podobica z M. b. v okviru

mogoče Salvatorja popeljal na kraj umora? In ali je bila morda strašna sumnja tisto, kar je staremu služabniku zadalo smrtni udarec? Nihče ni mogel tega vedeti!

Barona je še vedno prevzemala trdovratna misel o tem, če je prav zares ukrenil vse potrebno in zadosti previdno, da ne bo mogla proti njemu vstati nobena sumnja. Prav po nepotrebnem se je odločil, da bo sežgal celo tista pisma, ki jih je pred časom dobil od gospoda Cirila. Pravkar je bil s tem zaposlen, ko je nepričakovano vstopila Magdalena.

»Visokost,« je rekla, »danes zjutraj je bil tisti duhovnik spet tukaj!«

»Kaj pa je hotel?« je trdo ušlo baronu.

»Hotel je govoriti z vašo visokostjo!«

»Je povedal svoje ime?«

»Tega ni hotel; rekel je pa, da bo še prišel.«

Kaj neki mu hoče povedati ta duhovnik, ki s tako trdovratnostjo prihaja k njemu? Baron je poznal samo enega duhovnika in ta je bil »njegov«. Kdo neki naj bi bil ta drugi, ki je že dvakrat poskušal govoriti z njim in ki noče povedati svojega imena?

Res je, da se baron ni prav nič bal, da bi se mu mogoče prikazala senca gospoda Cirila — toda saj ta ima vendar lahko prijatelje; in če bodo zdaj prišli ti prijatelji in ga zgrabili?

Samogibno se je njegov pogled uprl na koledar, ki je visel v bližini okna in ki je še zmeraj kazal številko štiri, datum njegovega strašnega dne!

Kaj ni ta štirica nema priča njegovega dejanja? Baron je hitro vstal, da bi odtrgal list, ko je znova zaslišal Magdalenin glas:

»Visokost, neko pismo je prišlo.«

Pismo je imelo pečat svetokriške pošte.

Baronova roka je tako močno zatrepetala, da je pismo padlo na tla. Potem je hlastno zaklenil vrata, pobral pismo in pretrgal ovoj.

»Kaj so mogoče kaj odkrili?«

Nekaj časa so mu oči odpovedovale službo in ni mogel razločiti pisave, tako nejasna in zalita se mu je zdela. Navsezadnje so se vendar začele vrstice in besede nekako dvigati iz megle in lahko je bral.

Pismo je podpisal: »Jernej Loboda, tajnik.« Bil je pisar na občinskem uradu. V na-

vadnem uradnem slogu in vtopljač se v spoštovanju je naznanil smrt njegovega služabnika Salvatorja, ki je sredi ceste podlegel napadu mrtvouda. Potem je na dolgo in na široko poročal, kako je on, podpisani, zaklenil vrtna vrata v graščino in vzel ključke s seboj, kjer bodo spravljene v občinski pisarni, dokler njegova visokost ne bo blagovolila dati nadaljnjih tozadevnih navodil.

O duhovniku — nič.

»Torej je samo to!« je vzkliknil baron; potem je povetil glavo, si z roko obrisal oči ter pristavil: »Ubogi Salvator!« In to njegovo sočutje je bilo pravo; spomnil se je mladosti in predrznih lovskih dogodivščin, ki jih je preživel v gorah v spremstvu zvestega služabnika.

Ubogega starčka je torej na odprti cesti dohitela smrt! Kako to? Je to le naključje? Ali je mogoče namenoma pobegnil iz hiše? In zaradi česa? Toda kje neki! Kako bi mogel vsaj trohico sumničiti? Baron je že hotel pisati, naj mu pošljejo ključke; graščina naj odsej ostane čisto brez prebivalcev in tako odtegnjena pogledom nepoklicanih!

Toda ta tako nenadna smrt se mu je vendar neprijetno zagrizla v spomin. Mogoče ima

ta smrt, ki je prišla v tako čudnih okoliščinah, kak skrivnosten pomen? Če ni mogoče celo svarilo?

Baron je zapustil hišo; čutil je potrebo, da se dodobra raztrese. Vstopil je v Zrimčevo brivnico, ki je bila v mestu živi časopis. Svetokriški se je hotel na ta način poučiti o vseh mestnih govoricah.

»No, kaj je novega, gospod Zrimec?« je vprašal, medtem ko se je usedel na odkazano mesto in že dobil okrog vratu snežno bel prtič.

»Dnevna novica? Ta je, da je Filip Kosem dobil četrto milijona v loteriji.«

»Kdo pa je ta Filip?«

»Danes najsrečnejši človek, včeraj pa še najrevnejši neapeljski klobučar. Najbolj čudovito pri vsej stvari pa je to, kako je prišel do srečnih števil.«

»No, in kaj si o tem pripovedujejo?«

»Da je neki duhovnik klobučarju že kar naprej povedal tiste številke; no, uganite, kdo je bil to?«

»Kdo neki?«

»Ugibajte vendar!«

»Kako naj neki uganem!«

»Neki duhovnik!«

(Nadaljevanje.)

Sedanja božjepotna cerkev na Zaplazu

IZ ŽIVLJENJA CERKVE

Velika noč v Rimu 1938. Iz vseh delov sveta so prihiteli na letošnji praznik vstajenja v večno mesto, saj je bila za velikonočno nedeljo določena izredna svečanost, ko je sveti oče potrdil svetništvo treh v sluhu svetosti umrlih oseb. Po rimskih ulicah in na vozilih se je slišala poleg italijanščine poljska, madžarska, nemška, francoska, angleška, španska, ruska, grška, kitajska in japonska govornica. Tudi Slovenci so bili zastopani. Povsod so vzbujale pozornost razne narodne noše, predvsem poljske in sardinske. — Kardinal **Kakowski** je pripeljal nič manj ko 8000 romarjev — Poljakov, da so izkazali čast svemu novemu narodnemu svetniku Andreju **Bobòla**, ki so ga kot neustrašnega redovnega duhovnika kozaki mučili in umorili (8. maja 1657). Med Poljaki je bilo tudi 50 kadetov iz vojaške šole v Lvovu, ki jih je spremljal častnik.

Cerkvene slovesnosti se je udeležilo veliko poljskega in italijanskega plemstva, 30 kardinalov in 50 škofov.

Čast oltarja sta poleg **Bobòla** prejela tudi br. **Salvator da Horta** in **Janez Leonardi**. (Glej sliko str. 132!)

Od šestih zjutraj do pol dveh popoldne so se vsipale množice na trg sv. Petra, tako da je bilo ob sklepu zbranega ljudstva, ki je čakalo papeževega blagoslova, domala pol milijona.

Ob pol desetih je bil vhod svetega očeta, ki so ga ogromne množice navdušeno pozdravile. Papež **Pij XI.** je kljub občutni slabosti in starosti imel kratek nagovor o krepostih, v katerih so se novoimenovani svetniki v življenju odlikovali.

Nato je opravil kardinal **Pignatelli di Belmonte** zahvalno mašo. Krasno petje vatiškanskega zbora pod vodstvom slovečega skladatelja **Lorenzo Perosi**-ja smo mogli poslušati tudi v radiju. Kardinal **Belmonte** je še šest let starejši od svetega očeta, ima jih že 87, pa je vendar še čvrsto izvršil sveto opravilo. Ko je nato papež proglasil svetništvo **Bobòle** in tovarišev, so se oglasili zvonovi vseh rimskih cerkev.

Pred darovanjem med sveto mašo so prinesli — kakor vevajajo obredni predpisi — svetemu očetu običajne darove: sveče, vino, kruh in vodo. Nato pa še dva goloba in nekaj ptičkov-pevcev.

Tedaj se je pa pripetil zabaven dogodek, ki je nekoliko motil resnost svetega obreda: goloba sta začela veselo gruliti. Ko so izročili kletko papežu v roke, je potrkjal rahlo po

vrhu, da bi se pomirila; toda to ni nič pomagalo, marveč sta še naprej kazala svoje veselje — kar je še celo svetemu očetu izvabilo zadovoljiv smehljaj.

Po sveti maši je podelil sveti oče blagoslov z balkona sredi pročelja šentpeterske bazilike. Neposredno pred pročeljem se je postavilo 5000 deklic Katoliške akcije. Za njimi pa nepregledne množice dol do Tibere. Papež je govoril blagoslovilne besede počasi in razločno. Slišali so ga vsi verniki, ker so bili povsod pritrjeni ojačevalci. Vendar se je pa čutilo, da so ga skrbi in mnoga opravila zadnjega časa utrudila, tako da je s težavo dvignil roke k blagoslovu.

Zvečer je bila bazilika bajno razsvetljena.

V življenju narodov je desetletje — neznanost. Papež **Pij XI.** je nedavno sprejel gojenje in učitelje ruskega zavoda »Russicum« v Rimu. O Rusiji se je izjavil sveti oče takole: »Ne moremo imena te dežele (Rusije) izgovoriti, ne da bi nas obšla groza. To veliko državo z vsem prebivalstvom je zadela največja nesreča, tako trpljenje, da tega človek še umeti ne more. Toda, kakor velika in široka je ta dežela, tako velika je zvestoba mnogih duš med ruskim narodom do božje postave kljub vsemu preganjanju in trpljenju.

Nihče ne ve, kakšna bo prihodnost Rusije. Nekaj pa je, na kar se lahko zanesemo: ne človeško preračunavanje, marveč božja Previdnost bo določila pot dežele in naroda. V življenju narodov pomeni desetletje neznanost; stoletje je pred božjim obličjem kakor nič. Zato ni važno, če s svojim človeškim razumom ne morem naprej videti ure odrešenja za Rusijo.«

Sveti oče je končno naglašal, kako potreben je ruski zavod, kjer se vzgajajo prihodnji ruski duhovniki, ki bodo pripomogli preganjani Cerkvi na Ruskem do zmage.

Poprej vojak-stotnik, zdaj škof. V francoski škofiji **Agen** so dobili novega škofa, ki se piše **Rodié**. Preden se je odločil za duhovski stan, je bil inženir. V svetovni vojni se je udeležil borbe na fronti kot artiljerijski stotnik. Za hrabrost je bil odlikovan z viteškim križcem častne legije in z vojnim zaslužnim križcem. Po vojni se je posvetil duhovskemu stanu. Že l. 1927 je bil imenovan za škofa v **Ajaccio**, sedaj pa je postal škof v mestu **Agen**.

»Ne moglo bi biti bolje...« Kardinal **Goma**, španski primas in nadškof v **Toledu**, se je proti zastopniku belgijskega dnevnika »Metropole« pohvalil, da bi stanje katoliške

Cerkve v nacionalni Španiji ne moglo biti bolje, kot je sedaj... Nova Španija je res prežeta verskega duha.»

U. S. A. — V Pittsburghu je imel novo mašo Rajmund Heintz, ki si je 17 let služil kruh s šoferstvom. Kot pozni poklicanec se je lotil šolanja in bogoslovnih nauk ter končno postal mašnik. Nove maše se je udeležilo 500 šoferjev.

»**Za večne čase.**« V sibirskem industrijskem mestu Magnitogorsk so delavci zbrali 150.000 rubljev, da bi si sezidali novo cerkev. Toda ves ta denar je komunistična GPU zaplenila; nabiralci bodo povrh še kaznovani. Kam je šel ta denar, ni znano. Morda je bil kam darovan »za večne čase«, kakor je boljševiška oblast »za večne čase« porazdelila že 15.400 cerkvenih poslopij zvezi brezbožnikov.

Kakor se vidi iz zgorajšnje zbirke, raste na Ruskem bolj in bolj število onih, kateri ničesar bolj ne žele, kot da bi bil že konec »večnosti« brezbožnikov.

Dežela verskih ločin. V Združenih državah Severne Amerike so ljudje versko tako razcepljeni, kakor nikjer drugod. Državne šole so brez verstva, cerkev in verske občine z državo niso v zvezi. Ni čuda, da je skoraj polovica prebivalstva brez verske označbe. Dobra polovica severnoameriških ljudi je pa razcepljena na 272 raznih ločin in verskih združenj. Največje versko občestvo imajo katoličani. Odraslih katoličanov je 13.306.800. Razne protestantske ločine imajo po en, dva, tri milijone privržencev; tudi judov je do tri milijone.

Resnica je pa le ena. Učil jo je Jezus Kristus in izročil katoliški Cerkvi, da jo čisto in nepokvarjeno ohranjuje, uči in razlaga. Božji Učenik je dal sveti Cerkvi v ta namen dar nezmotljivosti.

Ponesrečil se je belgijski misijonar pater Bradfer, ki je nedavno napravil preskušnjo za pilota in že prav mnogim rešil življenje. Na zadnjem poletu v državi Kongo se je hotel odpeljati z misijonske postaje Abila. Ker je pa kraj poleta šele nanovo posut s peskom, se ni mogel s pravo brzino dvigniti. Letalo je padlo. Pater Bradfer se je močno pobil, njegov spremljevalec, redemptorist br. Francois, je pa mrtev.

Obnova v očiščeni Španiji. Apostolski odposlanec msgr. Antonietti je obiskal velik del osvojene španske dežele, kjer je Frankova vlada vpeljala mir in redno življenje. Prišel je v Bilbao, kjer je pristopilo 10.000 baskiških otrok skupaj k svetemu obhajilu. Med temi je bila tudi mladina, ki je bila svoj čas odpeljana v tujino, pa se je mogla po prizadevanju svetega očeta Pija XI. vrniti med svoje.

V Saragosi je msgr. Antonietti po naročilu papeževem razdelil mnogo denarnih darov in tudi potrebščin za cerkve in za daritev svete maše. Civilnemu načelniku v Oviedu je izročil 100.000 pezeta za škofijske potrebe. Tudi po ostali Asturiji je razdelil mnogo podpore, da se more urediti pouk mladine. Tako je n. pr. prinesel 30.000 pezeta v mesto Gijon, kjer je samo ena cerkev za silo porabna, vse druge so »rdeči« zažgali ali razrušili.

Nedavno razglašena velika socialna postavodaja v prid delavstvu se je v nacionalni Španiji začela izvajati. Frankov minister prosvete je postavil tej postavodaji katoliški temelj s tem, da je povzdignil praznik svetega Jožefa, ki je zaščitnik delavstva in krščanskih družin, za obvezni državni praznik.

Prva skrb krščanskih mater, ko so Frankovi vojaki vkorakali v mesto Alcaniz, je bila, da so prišle k vojnemu kuratu s prošnjo, naj jim krsti otročiče. Dve leti je bilo mesto v oblasti »rdečih« in ni bilo mogoče, da bi bile preskrbele otrokom prvi in najpotrebnejši zakrament: sveti krst. Vojni kurat je krstil 30 otrok.

Imajo tudi težave. Goriški nadškof Margotti je v svojem škofijskem glasilu dal ponatisniti razglas lombardskih škofov (Severne Italije), ki z obžalovanjem ugotavljajo, da se v ustanovah, imenovanih »Dopolavoro«, prirejajo plesi, katerih se udeležujejo mladoletniki in tako zavajajo v nemoralnost. Ker morajo duhovniki čuvati moralnost in zato nastopati proti takim prireditvam, jih obdolžujejo protifašistične miselnosti. Škofje so mnenja, da bi se poslala načelniku italijanske vlade spomenica glede plesnih nerednosti.

Kako je sedaj v mehiških državah? V veljavi so še vedno uničevalne postave znanega neronskega predsednika Plutarco Calles-a, samo da jih v vseh zveznih mehiških državah, katerih je 28, z vso strogostjo ne izvajajo. O verski svobodi pa ni mogoče govoriti, če se dobe dežele, kjer sme ostati za dušno pastirstvo 100.000 do 200.000 vernikov samo en duhovnik. Res je, da so se smeli skoraj vsi škofje vrniti iz pregnanstva. Popolno versko svobodo in svobodno izvrševanje verskih dolžnosti sta pa dovolila samo dva guvernerja, in sicer za državo Sonora in San Luis Potosi.

Vojaško praznovanje velikega petka. Ko je general Aranda s svojimi »belimi« prodril na veliki petek pri mestu Vinaroz do morja, so nosili njegovi oddelki zastave, ovite s črnim florom (tenčico), da so se tako spominjali smrti Gospodove na križu. General sam je stopil do morske obale, se ozrl kvišku, nato pa se sklonil in pomočil roko v morskovo vodo ter se prekrizal. Ko so se vojaki približali

morju, so povesili zastave, nakar so poklek-
nili in opravili zahvalne molitve. Spomnili so
se tudi tovarišev, ki so se v gorah med boje-
vanjem žrtvovali za domovino.

Po sedmih letih pregnanstva se je mogel
vrniti mehiški škof J. V. y Fierro med svoje
vernike. V svojem pastirskem pismu razlaga
po večini socialne nauke svete Cerkve in
graja one katoličane, kateri jih dejansko ne
spolnjujejo.

Številke govore, kaj so počenjali »rdeči«
po Španiji. P. Ledit dr. J. je zbral podatke o
duhovnikih, ki so postali žrtve boljševiske
besnosti. Dognal je, da je bilo umorjenih 1379
duhovnikov in redovnikov. V tem številu so
samo one žrtve, ki imajo o njih točna in za-
nesljiva poročila. Več sto redovnikov je pa,
ki o njih usodi ni nič znanega.

Nov zastopnik svetega očeta v Belgradu.
Po odhodu nuncijskega Pellegrinettija iz naše pre-
stolnice je bilo to mesto nezasedeno. Sedaj
mu je papež Pij XI. imenoval naslednika v
osebi naslovnega nadškofa korinškega. Novi
nuncij — **Ettore Felici** — nam je že
znan, saj je bil v letih od 1920—1923 tajnik
nuncijskega v Belgradu. L. 1923 je bil preme-
ščen k nuncijski v Lizbono, kjer je ostal do
l. 1927, ko je bil poslan kot nuncij v Chile.

Z novim nuncijem dobimo v našo državo
moža velike bistroumnosti in enake ljubezni-
vosti, ki je več srbohrvaščine, pa pozna do-
bro tudi naše razmere in cerkvene potrebe.
Msgr. Felici se je rodil l. 1881 v Segui. —
Novega zastopnika svetega očeta z veseljem
pozdravljamo.

V Lurd, Never, Lizje, Padovo bo za 80-
letnico lurskih čudežnih dogodkov peljal ro-
marje poseben vlak iz Zagreba 10. avgusta ob
13. uri. Povrnitev v Zagreb 24. avgusta zvečer.
Prijave do 10. julija.

Lavantinska škofija. Umeščen je bil na
župnijo Ojstrica Rud. **Kociper** (poprej žup-
nik v Polju), pri Sv. Petru ob Mariboru pa
Al. Žalar (poprej v Hrastniku). V Polni je
postavljen za žup. upravnika **Anton Ranta-
ša**, Fr. Šmon, kaplan v Starem trgu, pa
na Ojstrici. — Nastavljeni so bili: **Martin
Krištan** za II. kaplana v Prevaljah; **Viljem
Videčnik** za IV. kaplana v Trbovljah; **Al.
Kozar**, kaplan v Trbovljah, je dodeljen v
Hrastnik. — Odpoved na župnijo Sevnico je
vložil d. svetnik **I. Doberšek**. — Stalni
pokoje je dovoljen zlatomašniku v Polju **Iv.
Mlakarju**.

Dva novomašnika na Vipavskem. Na ve-
likonočni ponedeljek so imeli novo mašo v
Vrtovinu (župnija v Kamnjah) in v Logu pri

Vipavi. Pri slovesni primici v Vrtovinu, ki jo
je opravil novomašnik **Anton Šatej**, je imel
cerkveni govor devinski gospod **Viktorin Sta-
nič**; v Logu je pa stopil prvič k oltarju kot
mašnik **Jožef Petrič** iz Dupelj pri Vrhpolju.
V Logu, kjer je mogočno božjepotno svetišče,
se je ta dan zbralo do 5000 ljudi. Krasno petje
je poveljevalo lepo svečanost. Zanimivo je,
da je bil ob začetku svetovne vojne sedanji
novomašnik **Petrič** še majhno detece. Njegov
oče, ki je bil poklican pod orožje, je njega
in sebe izročil varstvu božje Zaščitnice v Lo-
gu. Dan nove maše je bil dan velike zahvale
in spolnjene zaobljube, s katero je bil oče
daroval svojega sinka Bogu.

Za mejami. **G. Zorko Martinčič**, vi-
kar na Livku, je prišel za župnega upravnika
na Srpenico, od koder oskrbuje tudi duhovnijo
Trnovo pri Kobaridu. Na Livek je prišel **Pas-
kal Gujon**, ki je služboval na Ukvah pri
Sv. Višarjah. — Krška škofija: Premeščen je
iz Pliberka kaplan **Anton Nagele** v Bistrico
ob Dravi. — Na svojo župnijo se je vrnil **Ivan
Sekol**, župnik v Globasnici; prav tako tudi
Ivan Stare, župnik v Hodišah. **Iv. Kodrič**,
župnik v Brdih, se je preselil na Slap pri
Vipavi; **Ivan Kretič**, kaplan v Cerknem je
imenovan za župnika v Kojškem.

KONGRES

Evharistični oltar v Budimpešti je oni
magnetni pol, ki priteguje te dni stotisoče
vernikov k sebi, saj je tam središče vseh ev-
harističnih svečanosti, saj bo tam evharistični
Zveličar blagoslavljal ne samo ondi zbrane
vernike, marveč tudi one katoličane, ki bodo
iz vseh delov sveta v duhu poromali v kon-
gresno mesto in naravnali svoje poglede v
Budimpešto.

Letošnji mednarodni Evharistični kongres
je tembolj pomemben tudi zato, ker hoče
služiti po izjavi ogrskega primasa tako zaže-
lenemu miru med narodi. Predsednik
pripravljalnega odbora pa je označil ta kon-
gres kot veliko spravno prirediteljev
za grehe človeštva, za hudobije brezbožnikov
in modernih poganov.

Za prebivalce Marijanskega ogrskega kra-
ljestva je pa ta slavnost še prav posebno po-
membna, saj praznujejo obenem 900 letnico
sv. Štefana, ustanovitelja ogrske države. Ka-
toliški državljani so se vzorno pripravili za
to dvojno slavje in so se po stanovih gori
do ministrov in generalov udeleževali evha-
rističnih tridnevnic in duhovnih vaj s sklepnim
sv. obhajilom.

Kako veliko važnost pripisuje sv. Cerkev
Evharističnim kongresom in še posebej letoš-

njemu, se da sklepati tudi iz res znatne udeležbe cerkvenih prvakov in škofov. Kongresni odbor je sporočil, da je prijavilo svoj dohod 17 kardinalov, 71 nadškofov in 224 škofov, iz Jugoslavije 12.

Tile kardinali so naznanjeni: Ascalesi Aleš, Neapol; Kakowski Aleksander, Varšava; Dougerthy Dionizij, Filadelfija (Amerika); Van Roey Ernest, Malines (Mecheln — Belgija); Hlond Avgust, Poznanj; Seredi Justinijan, Esztergom — ostrogomski nadškof; Schuster Alfred, Milan; Verdier Jan., Paris; Gerlier Peter, Lyon; Fossati Mavrili, Turin; Innitzer Teodor, Dunaj; Tappouni Ignacij, Antiohija (Sirija); Kasper Karel, Praga; Coppello Jakob, Buenos-Aires; Goma y Tomas Izidor, Toledo na španskem; Giazza Adeodat, Benetke; Hinsley Artur, London.

Med nadškofi so javljeni iz Jugoslavije: Dobrečić Nikolaj, Bar; Stepinac Alojzij, Zagreb; Šarić Ivan, Sarajevo; Ujčić Jožef, Belgrad.

Izmed inozemskih nadškofov in škofov so naznanili udeležbo n. pr.: Mogabgab Ciril iz Damaska; Baccache Klemen iz Kaira; Becker Janez iz Portalegre (Brazilija); O'Doherty Mihael iz Manile (Filipinski otoki); De Assis Anton — Jaboticabal v Braziliji; Pereira de Albuquerque Oktavijan iz Brazilije; Castellani Janez iz Addis Abebe (Abesinija); Williams Tomaž iz Birmingham (Anglija); Maiztegut Jan. iz Paname; Gomes Jardim Serafim iz Diamantine (Brazilija); Cantwell Jan. iz Los Angelesa; Robinson Paskal iz Dublina; Phares Emanuel iz Kaira; Downey Rihard iz Liverpoola; Mac Donald Jožef iz Edinburgha; Stritch Samuel — Milwaukee, Amerika; Sena de Oliveira Ernest iz Lizbone; Mathias Ludovik iz Madrasa (Prednja Indija); Lepretre Remigij iz Beyroutha; Bulnes Ludovik iz Mehike; Delalle Henrik iz Durbana (S. Afrika); Schrembs Jožef iz Clevelanda (Amerika); Bieler Viktor — Sitten v Švici; Molloy Tomaž iz Brokklyna; Plante A. iz Quebeca; Girard Julij iz Heliopolisa (Afrika); Roche Franc iz Tuticorina (Indija); Noll Jan. iz Fort Wayne (USA); Alter Karel iz Toledo (USA); Myers Edvard iz Londona; Muhn Henrik iz Argentine; Facchianetti Kamil iz Tripolitanije i. dr.

MARIJINE DRUŽINE

»Okrog 800 članov je dala 'Dijaška Marijina kongregacija' pri oo. jezuitih v Ljubljani — Cerkvi in slovenstvu.« To je vesela in častna ugotovitev, ki je bila objavljena 27. aprila t. l., ko je ta Marijina družba praznovala 30 letnico obstoja. Od teh 800 članov je 59 svetnih duhovnikov, 5 jezuitov, 4

frančiškani, nekaj salezijancev in lazaristov in 1 cistercijan. Drugi so pretežno zavedni katoliški laiki, ki so dosegli po večini več ali manj odgovorna mesta v javnem življenju in stoje čvrsto v obrambi Cerkve in vere... V družbi, ki je v varstvu Marijinem in kjer so zbrani značajni Marijini sinovi, ni poraza, tam je zmaga: »Mi smo pogumni Tvoji mornarji, zdrava Marija, zvezda z neba!«

Boštanj. Naša Mar. družba ima že 36 let kongregacijskega življenja za seboj. Z izrednimi deli se sicer ne moremo ponašati, trudimo se pa, da bi dosegli to, kar je in mora biti značilno za vsako dobro urejeno Mar. družbo: samoposvečenje po posebnem češčenju Marijinem in apostolstvo.

Na glavni praznik, ki smo ga spojili s tridnevnimi duhovnimi vajami, je bilo sprejetih 28 kandidatk. Izvoljenih je bilo nekaj novih odbornic; prednici smo pa še nadalje naložili nelahko breme. Mesečne shode imamo redno vse prve nedelje. Tudi odbor se vsak mesec posvetuje. »Bogoljuba« naše družbenke rade prebirajo. Prvi petki so določeni za skupno sveto obhajilo. —

Marijin vrtec se živahno razvija. Poleg voditelja se ukvarjajo z naraščanjem tudi čč. šolske sestre.

K temu poročilu dostavimo še, da smo pričeli o božiču s KA, ki vabi svoje člane na sestanke dvakrat na mesec. Posvetitev družin presv. Srcu Jezusovemu polagoma napreduje. Proslava materinskega dne je za nas nova posebnost, ki je ganljiva in vzgojna obenem. Če se pa pokaže kje kakšna vrzel, pomankljivost in nered, mora seveda vmes poseči svarilna beseda naših skrbnih voditeljev, da se zopet z vso resnostjo zavemo in oprimemo svojega glavnega poklica: služiti Bogu — ne pa svetu.

IZ KRALJESTVA SVETE LJUBEZNI

V 34 Vincencijevih konferencah — ki so imele svoj redni občni zbor v ljubljanskem Marijanišču 1. maja — izvršuje dela krščanske ljubezni do 400 delovnih članov. Konference so delile dejavno pomoč: živila, obutev, obleko, perilo, stanarino, oskrbo birmancem, prvoobhajancem. Podpore in pozornosti so bili deležni številni bolniki in hiralci. Še večjega poudarka so vredna duhovna dobra dela, ki jih konference izvršujejo. Omenjamo posebej: skrb za poveljavljenje divjih zakonov, apostolstvo dobrega tiska, molitev za spreobrnjenje grešnikov, pospeševanje nočnega češčenja in duhovnih vaj.

Največja ustanova Družbe sv. Vincencija Pav. je ljubljansko Marijanišče, ki ima petrazredno osnovno šolo v zavodu za 100 svojih

gojencev (zunanjih učencev prihaja v to šolo do 120). Zavod ima srednješolski oddelek s 138 dijak.

Izdatkov so imele vse konference skupaj z osrednjim svetom za vse podpore in za vzdrževanje dobrotelčnih ustanov okrog 2 milijona dve sto tisoč dinarjev.

Vincencijeva konferenca Srca Jezusovega v Ljubljani je sama zbrala v preteklem poslovnem letu, kakor smo brali v poročilu občnega zbora dne 24. aprila 1938, znatno vsoto darov: 101.810 din, ki jih je razdelila in uporabila za lajšanje bede in za pomoč v svojem obširnem delokrogu na polju krščanske ljubezni.

Vincencijeva konferenca Srca Jezusovega vzdržuje že šesto leto ubožno in dijaško kuhinjo v prostorih Marijinega doma v Ljubljani. Siromakom in ubogim dijakom in revnim družinam (na dom) je bilo v preteklem letu razdeljenih 15.785 kosil. V šolskem letu je bilo na hrani 70 revnih dijakov in dijakinj in akademikov. Razdeljenih jim je bilo 34.510 kosil in večerij. Mnogo družin je prejemale živilske nakaznice in nakaznice za trgovine. Podeljenih je bilo poleg tega še 586 kosov razne obleke.

Konferenca se je pa lotila tudi nelahkega podjetja: lani septembra je jela graditi veliko poslopje za dnevno zavetišče otrok v Zeleni jami. Zgradba je že pod streho. Vodstvo se obrača za pomoč na razne dobrotnike, javna oblastva in tovarniška lastništva onih industrij, kjer so zaposleni starši otrok, katerim je zavetišče namenjeno. Bog dobrotljivi naj da svoj blagoslov in omehča srca dobrih ljudi, saj bodo s podporo takih ustanov najbolje in najbolj uspešno ovirali širjenje komunizma. Papež Pij XI. je nedavno govoril francoskim škofom:

»Z ljubeznijo je Kristus pridobil duše in jih potegnil, da so šle za njim. Tudi za nas ni drugega sredstva, da jih pridobimo. Tiste, ki so jih zapeljali komunistični nauki, boste spreobrnil v toliko, v kolikor jim boste pokazali, da vera v Kristusa in ljubezen do Kristusa navdihujeta vašo požrtvovalnost in dobrotelnost; v toliko, v kolikor jim boste dokazali, da nikjer drugod ne najdejo enakega studenca ljubezni.«

ANEKNOTE

Neskončni zakladi. Znani industrijalec, kitajski apostol Lo Pa Hong, ki ga je neki prenapetež v Šanghaju ustrelil, je pred nekaj leti potoval po Ameriki in Evropi. Prišel je v New York, Pariz, Lurd, Berlin in v Rim, kjer je bil sprejet tudi pri svetem očetu. Ko so ga vprašali, kaj hoče povedati katoliškim dijakom, je rekel: »Povejte jim, da za mladega človeka ni nič večjega, kot če drugim dobro

stori, kolikor pač more. Dijak navadno nima kaj prida denarja; ima pa v srcu neskončne zaklade, ki naj jih nikar ne zadržuje!«

Primerna pokora. K svetemu župniku arskemu Janezu Vianneyu je prišel na spoved mlad mož - nedomačin. 25 let šele mu je bilo. Župnik ga vpraša: »Ali stanujete v svojem rodnem mestu?« »Da, prečastni.« — »Koliko ljudi ima vaše mesto?« »25.000.« — »Ste-li znani po mestu?« »Seveda; zdi se mi, da me vsi poznajo.«

»Dobro. Potem pa pojdite na dan presv. Reš. Telesa za procesijo, in sicer neposredno za nebom.«

Določeni dan je prišel. Veselilo se ga je staro in mlado; le naš mož, ki je imel ta dan naloženo spokorno delo izvršiti, je bil v zadregi. »Če bi sto let živel« — je rekel — »ne bom nikdar pozabil, kaj sem v teh dveh urah prestal. Kaj bodo ljudje mislili? ...« Pa niso nič mislili, ampak dobro se jim je zdelo, ko so videli spreobrnjenca, ki je bil ozdravljen človeškega bedastega strahu pred ljudmi.

OPAZOVANJA

Ni pravega gospodarja. Pred cvetno nedeljo je dal angleški komisar zapreti cerkev božjega groba v Jeruzalemu, ker se je bati, da bi se ne zrušila. Potres meseca oktobra 1937 je cerkvi napravil precej škode. Ni pravega gospodarja in vse veroizpovedi se bore za predpravice v tem svetišču, zato pa propada. Doslej je bil v rokah pravoslavnih Grkov.

Cerkev božjega groba stoji prav na kraju, kjer se je dvigal oni križ, ki se je na njem izvršilo odrešenje človeštva. Prvotno sta bila dala na tem mestu cesar Konstantin Veliki in cesarica Helena sezidati veliko okroglo stavbo s kupolo, ki je bila obdana z lopami. To stavbo so ob navalu porušili Perzi. Križarji so nato postavili l. 1149 na tem mestu velik dom, ki ga je uničil požar l. 1808. Nato so izposlovali ortodoksni Grki od sultana, da smejo sami postaviti novo svetišče; druge veroizpovedi so smele samo prispevati v denarju. L. 1929 je precej močan potres spravil v nevarnost zlasti kupolo, pa tudi cerkev. Oporniki, ki so jih prizidali, za trajno ne morejo zagotoviti varnosti ... Sklenjeno je, da se mora to častljivo svetišče temeljito obnoviti.

Na čelo združenja, ki bo skrbelo za prizidavo cerkve božjega groba, je stopilo 7 članov francoske akademije znanosti. Egiptovska vlada je dovolila za popravo 30.000 funtov.

Tako imenovano latinsko kapelo bodo pa prenovili frančiškani.

Če ni treznega preudarka. Mlada gospodična se je zaverovala v lahkomišljenega fanta, ki ga je hotela na vsak način vzeti. Ko je pri-

lično prosila znanega pesnika, naj ji zapiše nekaj lepih stihov v spominsko knjižico, ji je ustregel takole:

Ljubezen kakor vihra se razvije,
prevrne te, četudi si junak;
oko s slepoto temno ti ovije, —
zmedenemu bedaku si enak.

RAZNO

Bolniki, binkošti so vaš misijonski dan!

Bog je v svoji neskončni modrosti odločil, da mora vsak kristjan po svojih močeh prispevati k rasti katoliške Cerkve, da se razširi do konca zemlje in sprejme v svoje naročje vse narode sveta. Vi, dragi bolniki, ne morete iti kot misijonarji v daljne kraje, saj ste morda za stalno priklenjeni na posteljo in si še sami sebi ne morete pomagati. Kljub temu pa morete mnogo storiti za misijone! Kako, vprašujete v zavesti svoje onemoglosti? Z darovanjem svojega trpljenja in svojih bolečin na korist misijonom. Naš Odrešenik ni odrešil sveta z denarjem, tudi ne z oznanjevanjem, ampak s trpljenjem. Po zgledu božjega Odrešenika je sv. Cerkev vedno visoko cenila apostolat trpljenja in navajala vernike, naj darujejo svoje trpljenje in bolečine Bogu za širjenje božjega kraljestva na zemlji. Sv. Pavel piše o tem takole: »Veselim se v trpljenju za vas in s svoje strani na svojem mesu dopolnjujem, kar nedostaja bridkostim Kristusovim za njegovo telo, ki je Cerkev.« (Kol. 1, 24.) Sv. Terezija Deteta Jezusa si je samo z darovanjem trpljenja za misijone zaslužila čast, da jo je sv. oče določil za glavno zavetnico misijonov, četudi sama ni bila nikdar v misijonih.

Da bi vsi bolniki dobili razumevanje za ta način misijonskega dela, se je pred nekaj leti vsled želje sv. očeta določil poseben misijonski dan bolnikov, in sicer binkošti, ki so že same po sebi odličen misijonski praznik. Te lepe zamisli se bolniki po mnogih katoliških deželah z navdušenjem oprijemljejo. Sv. oče je tega neizmerno vesel in ponovno poziva vse bolnike, da se oprimejo te svete navade.

Iz teh razlogov sta tudi Duhovniška misijonska zveza in Družba za širjenje vere v Mariboru in Ljubljani sklenili praznovati binkošti kot misijonski dan slovenskih bolnikov. Tako bodo od letos dalje tudi slovenski bolniki skupno s tovariši trpini vsega katoliškega sveta darovali na binkoštni praznik svoje molitve in svoje trpljenje na korist misijonom. Prav je, če ta dan darujejo tudi sveto obhajilo za misijone.

Bolniki, ki ste na svojih domovih, po bolnišnicah, zdraviliščih, o binkoštih, 5. junija, je vaš misijonski dan!

Prosimo tudi vse domače, strežnike in strežnice, posebno redovne, in vse, ki imajo kake zveze z bolniki, da jih opozore na to in jim pomagajo, da bodo bolniki čim več storili ta dan za misijone.

»Če s Kristusom trpimo, bomo z njim tudi poveljani« (Rimlj 8, 17).

Duhovne vaje. Dvodnevne duhovne vaje za dekleta, ki so zaposlena v tovarnah, bodo v Domu Device Mogočne binkoštni dni od 4. junija ob 8. uri zvečer do 7. junija zjutraj zgodaj, da bodo mogle odpotovati s prvimi vlaki. Oskrbnina 80 din.

Duhovne vaje v Domu Device Mogočne bodo za meščanske gospe od prvega do 5. julija. Za gospodične učiteljice in uradnice od 9. do 13. julija. — Pričetek prvi dan ob 6. uri zvečer, sklep zadnji dan zjutraj. — Oskrbnina znaša 100 dinarjev. — Prijave sprejema: Predstojništvo Lichtenthurnovega zavoda, Ljubljana, Ambrožev trg 8.

NAŠE SLIKE

Naše slike. Kip Kristusa s presv. Srcem je postavljen ob razpotju na Ostri vrh in Marijin vrh, pol ure od Železnikov. Svoj čas je stalo tam neznatno znamenje, ki ga je leta 1924 odnesla huda povodenj. V nadomestilo so pa požrtvovalni Ostrijani in Martinjvrharji postavili lansko jesen lično novo kapelico in zanjo naročili ta kip, ki je po načrtu beuronske šole izrezan iz trdega lesa. Prostor, kjer stoji kapelica, je naravno počivališče. Odslej se bo mogel spehani popotnik odpočiti ob podobi Kristusa Kralja, ki z milim pogledom vabi: »Pridite k meni vsi trudni...« — Slike križev so v zvezi s člankom: »Znamenje največje zmaže«.

Na ovitku vidimo sliko veličastne stolnice v Djakovem (Slavonija). Dozidana je bila po prizadevanju in s podporo, ki jo je naklonil škof Jurij Strossmayer, veliki zaščitnik znanosti in umetnosti, leta 1883. Slike je izvršil Lud. Seitz. Katedrala slovi tudi po mogočnih, orjaških orglah, ki jih je postavil mojster Jenko iz Št. Vida l. 1936, ker so bile prejšnje zaradi požara poškodovane. Djakovska stolnica ima dva 84 m visoka zvonika.

DOBRE KNJIGE

Posvečena družina. Nove »Vrtnice« pod tem imenom so res lepe, dehteče, osvežujoče, zdravilne — če imamo v mislih notranje življenje. Kaj nameravajo v prvi vrsti? Pisatelj J. Langerholz pravi: Danes hitro živimo; zvečer že komaj vemo, kaj je bilo zjutraj. Ta vihravost napravi dokaj škode na verskem polju.

Tudi na posvečenje presv. Srcu J. nekatere družine po opravljeni svečanosti rade pozabijo. Ta družinska slovesnost naj ne bo enodnevni dogodek, marveč naj požene globoke korenine, ki bodo iz njih rastle čvrste mladike bogoljubnosti in krščanskih kreposti. Spomin na prelepi dan posvečenja buditi, osveževati, krepiti, v dejanje pretvarjati naj pomaga ta knjižica, ki daje obilo lepih nagibov in mnogo krepke pobude. Razmišljanja za 30 dni so jedrnata, praktična, v življenje segajoča, z zgledi podprta. G. pisatelj zna po domače govoriti, pa krepko, jasno, brez nepotrebne navlake. Svoja izvajanja je naslonil na vsebino posvetilne molitve, ki bo tako vsem bolj umljiva.

Slike (21) požive branje in store knjižo privlačno. Le škoda, da niso bolj razločne. Nekaj jih je prav medlih, nejasnih. Seveda je glavno vsebina. Ta je pa kakor zlato zrnje, raztreseno na 30 dni.

Cena broš. izvodu 18 din, vez. 25 din. Dobi se po knjigarnah ali pri upravi Glasnika p. Srca J. v Ljubljani.

Šentjoški gospod Šimen in njegovi sodobniki. Zgodovinska povest iz 18. stoletja. Spisal Jož Lavtižar. — Veliko jih nimamo — ali pa nikogar med slovenskimi pisatelji, ki bi bil še v svojem 86. letu tako sveže pisatelj, kakor to dela naš duhovski starosta svetnik Jožef Lavtižar. Po štirih zvezkih Šmarnic, kjer nam je tako slikovito opisal ljubezen in zaupanje zlasti našega naroda do božje Matere, nam je hotel zdaj pokazati v Šentjoškem gospodu Šimnu še tudi namere, pota in borbo slovenskega duhovnika za časni in večni blagor vernikov.

Šentjoški gospod Šimen Vačavnik ni izmišljena osebnost. Živel je v letih 1691—1765. Izšolal se je pri jezuitih v Ljubljani, kaplanoval v Kranjski gori, v Sori in v Šmartnem pri Kranju, bil župnik v Preddvoru, potem pa 24 let do svoje smrti predstojnik božjepotne cerkve pri Sv. Joštu nad Kranjem. Mikavno je, kako zadržuje pisatelj bralčovo radovednost s pogostim namigavanjem skozi tretjino knjige, katera je bila srčna želja Vačavnikova pri Sv. Joštu. Ustanovil bi bil rad ondi svete Stopnice v spomin tistih stopnic, po katerih je šel naš Gospod k sodbi v Pilatovi hiši. V to svrhu je poromal ubožni mož dvakrat peš v Rim, da bi dobil za to dovoljenje. Vse Vačavnikovo življenje in delovanje, zlasti pa pota v Rim nam je opisal svetnik Lavtižar tako živo, da knjiga ni le blažilno in zabavno, ampak tudi zemljepisno in zgodovinsko poučno berivo. Ne moremo knjižice zadosti gorko priporočiti vsem prosvetnim knjižnicam enako kot vsem ljubiteljem domače književnosti; naj ne gredo mimo te mikavne povesti. Vsak nerazvajen bralec bo imel ob njej svojevrsten užitek. Naroči se pri pisatelju Jož. Lavtižarju, župniku, Rateče-Planica, kakor tudi v Jugoslovanski knjigarni. Cena vezanemu izvodu je 25 din. Kanonik Jos. Volc.

Za mesec junij izide v zalogi uršulinskega provincialata v Ljubljani obširna knjiga, ki bo tudi molitvenik: »Duše — žrtve presvetega Srca Jezusovega«. Obseg približno 400 strani. Cena vezani knjigi 24 din.

Pisarna »Regnum Christi« (Ljubljana, frančiškanska porta in Bernardinova soba 30) naznanja, da je izšla knjiga »Kristus kralj« v drugem natisu.

Nedeljsko branje. (Dr. Egidij.) Te zbirke je izšel že osmi snopič. Obsega str. 615 do 859 in vsebuje 59. in 64. branje. — Izdajatelj bogoslovni profesor dr. Andrej Pavlica v Gorici razlaga v teh branjih prav poljudno in po domače oddelke krščanskega nauka, in sicer v takem sporedu, kakor

nanesejo nedeljska in prazniška berila in evangeliji. Ves pouk je živahno prepleten z mikavnimi zgledi iz zgodovine in iz življenja svetnikov. V tem sešitku je precej dolga razlaga o čednosti hvaležnosti, o prazni veri, o prvem blagru i. dr. — Ta zvezek, ki stane samo 4 L., kakor tudi vsi prejšnji, se lahko naroče v Jugoslovanski knjigarni v Ljubljani.

ODGOVORI

Za dobro ime apostola sv. Petra. G. Koprivnik iz Lj. nam v daljšem pismu zanimivo razlaga, kako ga boli, ker očitamo sv. Petru, da je grešil, ko je Jezusa zatajil. G. K. pravi: »Saj je Jezus, Sin božji, Petrovo zatajenje naprej povedal; človek pa ne more predugačiti božjih načrtov, če ima še tako dobre namene. Zato jaz grešni človek ne najdem greha nad sv. Petrom.«

Škoda, da ne moremo priobčiti Vašega pisma v celoti. Za odgovor tole: Sv. Peter je sam sebi očitel še bolj kakor mi njemu, da je napak ravnal. Torej se je dobro zavedal svojega grešnega padca. Ko je namreč v Rimu in drugod oznanjeval Jezusov evangelij, je v veliki ponižnosti in s skesanim srcem posebno to rad pripovedoval, kako je Jezusa zatajil. Njegov duhovni pomočnik sv. Marko, ki je po apostolovih pridigah napisal evangelij sv. Marka, pravi n. pr. takole: »In malo nato so zopet tisti, ki so stali zraven, govorili Petru: 'Res si izmed njih, saj si tudi Galilejec.' (Mk 14, 70.) Tedaj pa je začel zaklinjati se in prisegati: 'Ne poznam tega človeka, o katerem govorite.' In takoj je petelin v drugo zapel. In spomnil se je Peter besede, ki mu jo je rekel Jezus: 'Preden bo petelin dvakrat zapel, me boš trikrat zatajil' — in ko je to pomislil, je jokal.«

Zakaj je Peter jokal? Če bi bil mislil: »Jezus je napovedal, da ga bom zatajil; zato sem ga moral zatajiti. Saj človek ne more predugačiti božjih načrtov, če ima še tako dobre namene. Tudi jaz jih nisem mogel.« — ako bi bil Peter res tako mislil, čemu potem jok in žalost in pokora?

Ne. Svetemu Petru je Bog pustil svobodno voljo kakor vsakemu človeku. Ker pa je vseveden, je naprej vedel, da bo apostol svobodno voljo v tem primeru zlorabil in padel. A sv. Peter ni padel zato, ker je Bog vseveden. Ta bi bila lepa! Potem bi bil Bog povzročitelj vseh grehov sploh, ker bi lahko vse naprej napovedal! A Vi sami vidite, da to ni res; zato sebe po pravici imenujete »grešen človek«. Ta naziv ste nehoti povzeli prav po sv. Petru, ki je po obilnem ribjem lovu padel Jezusu k nogam in rekel: »Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek!« (Lk 5, 8.)

M. K. Vaš sin — tako pravite — je dober, pošten in lepo skrbi za vas in za sestro; dekle, ki jo je bil voljan vzeti v zakon, je značajna in poštena, dasi telesno šibkejša, tako da ste prav zastran tega sinu odsvetovali zakonsko zvezo z njo. Čas pa hiti in tako sta ostala on in ona samska — pa vedno poštena. Kaj storiti? — vprašate.

V takih zadevah ni lahko svetovati. Vse pa kaže, da bi moral biti zakon ob teh okoliščinah srečen. Šibkost ni taka ovira; samo da je dobro in nepokvarjeno srce v zdravem telesu. Ali ni bolje, da imate zanesljivo gospodinjo in zadovoljnost v hiši, kakor pa tujo dekle, četudi bi bila neoporečna.

Kaj je življenje? Brez vere — zmeda, brez upanja — mrtvica, brez ljubezni — boj vseh zoper vse.

VSEBINA: Clanki: „Duša sleherna nenadomestna“ (J. Šimenc.) — Pesem: Angelskemu mladeniču. (Fr. Neubauer.) — Znamenje največje zmage. (A. Č.) — Kristusovi vitezi. — Kaj menite! 6. Več katekizma. (J. Lyngerholz.) — Marija, morská zvezda. (V. Ž.) — O nekdanjih zaplaških kapelah. (J. Sašelj.) — Palestinskim romarjem iz l. 1910. — Listek: Skrivnostni klubok. (Frenken — Moder.) — Iz življenja Cerkve: Po svetu in domovini. — Kongres. — Mar. družine. — Anekdote. — Opazovanja. — Razno. — Odgovori. — Dobre knjige.

Cena »Bogoljubu«: na umetniškem papirju 30 Din, na navadnem 20 Din; v Avstriji 3 S, v Italiji 10 Lir. v Čehoslovaški 15 Kč, v Franciji 12 Fr., v Ameriki 050 Dol. letno. — Izhaja mesečno.

Spisi, dopisi, slike se pošiljajo uredništvu »Bogoljubu« (Ljubljana) do 5. vsakega meseca. — Vse drugo se naslovi: Uprava »Bogoljubu« v Ljubljani.

Koledar apostolstva molitve za junij 1938.

Glavni mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu Piju XI.: | Misijonski mesečni namen, blagoslovljen po sv. očetu: Skrb za delavce, brezposelne in reveže. | Crnci v Združenih državah.

Mesečni zavetnik: Sv. Bonifacij, škof in mučenec (5.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. Rešnjega Telesa	
			Ljubljanska škofija	Lavantinska škofija
1 Sreda	Fortunat, mučenec	Junjska pobožnost (vrtnice)	Stara Oselca	Sv. Anton, Slov. gor.
2 Četrtek	Marcelin in tov. m.	Bolniki in trpeči	Škočijan pri Mokr.	„
3 Petek	Klotilda, kraljica	Katol. akcija. Sloga katoličanov	Soteska	Ljutomer
4 Sobota	† Franc. Karačolo	Ohranitev krstne nedolžnosti	Škočijan pri Turjaku	„
5 Nedelja	Binkošti	Darovi Sv. Duha. Birmanci	Ježica	Apače
6 Poned.	(Bink. ponedeljek)	Naši misijonarji in misijonarke	Mirna peč	St. Jurij ob Ščavnici
7 Torek	Robert, opat	Odvritev nesreč. Dobra letina	Mexinke, uršulinke	Gornja Radgona.
8 Sreda	† Medard, škof	Spovedniki in dušni voditelji	Ajdovec	„
9 Četrtek	Primož in Felicij.	Zakrknjeni grešniki	Gréarice	Kapela pri Radencih
10 Petek	† Marjeta, kralj.	Duhovne vaje in misijoni	Zlato polje	„
11 Sobota	† Barnaba, ap.	Letošnji novomašniki	Lučine	„
12 Nedelja	Sv. Trojica. Jan. F.	Uničenje bogokletja in brezboštva	Sv. Jošt n. Kranjem	Sv. Križ pri Ljut.
13 Poned.	Anton Padovan, sp.	Deviška in zakonska čistost	Stanga	„
14 Torek	Bazil. Vel., s., e. u.	Dijaki in visokolesci	St. Vid pri Stični	Maša Nedelja
15 Sreda	Vid in tov., muč.	Katoliška vera v javnosti	St. Vid nad Ljublj.	Veržej
16 Četrtek	Sv. Rešnje Telo	Naša evarhijska obnova	Zalog pri Cerkljah	Marenberg
17 Petek	Adolf, škof	Slošek-Baragova beatifikacija	Topla reber	„
18 Sobota	Efrem Sirski, e. u.	Izpeljava našega konkordata	Zg. Šiška, Krek, šola	Remšnik
19 Nedelja	2. pob. Julijana, d.	Izletniki, športniki, letoviščarji	Zelinje	Brezno
20 Poned.	Silverij, papež, m.	Naši izselenci in preseljenec	Kranj, Marijanišče	Muta
21 Torek	Alojzij, spoznavalec	Prvoobhajanci. Sojska mladina	Radna	Pernice
22 Sreda	Ahacij, muč., Pavlin	Vladarji in državniki	Tabno polje	Sv. Ožbalt ob Dravi
23 Četrtek	Agripina, mučenica	Novi poklici (duhov., red.; mis.)	Notranje gorice	Kapla
24 Petek	Sree Jezusovo	Posvetitev našega naroda	Preska	Sv. Jernej nad Muto
25 Sobota	Wiljem, opat	Treznost. Sveta vojska	Zasip	Smarje
26 Nedelja	3. pob. Janez in P.	Zadoščenje Sreč Jezusovemu	Kurešček	Sv. Jurij ob juž. žel.
27 Poned.	Hema, vdova	Skupna molitev v družinah	Dragatuš	„
28 Torek	Leon II., papež	Naša odrasla mladina	Črnomelj	Ponikva ob juž. žel.
29 Sreda	Peter in Pavel	Zvestoba papežu in Cerkvi	Ljubljana, Sv. Peter	„
30 Četrtek	Spomin sv. Pavla	Škofje in duhovniki. Umrli	Sv. Trojica n. Mor.	„

Odpustki za junij 1938.

I. Odpustki celega meseca junija.

Odp. 7 let in 7 kvadragen vsem vernikom, ki vsak dan v juniju bodisi javno bodisi zasebno časte presv. S. J. s posebnimi molitvami in nabožnimi vajami.

P. o. poljuben dan tistim, ki ali vsak dan zasebno opravljajo te nabožne vaje ali se vsaj desetkrat v juniju udeležijo javne pobožnosti, če premejejo sv. z., obiščejo cerkev ali javno kapelo in tam molijo p. n. sv. o.

II. Odpustki ob določenih dneh meseca junija.

1. Sreda, prva v m. Bl. Feliks, P. o.: 1. vsem, ki opravijo kako nabožno vajo na č. sv. Jožefu, premejejo sv. z. in molijo p. n. sv. o.; 2. istim kakor 13. dan.

2. Četrtek, prvi v m. Bl. Humilijana, P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. v br. e.; 2. če brez velike težave ne morejo obiskati, pa v žup. e.; 3. istim kakor 13. dan.

3. Petek, prvi v m. Bl. Andrej Hipselski, P. o.: 1. vsem, ki premejejo spravno sv. obh., nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. S. in molijo p. n. sv. o.; 2. čl. br. sv. S. J.; 3. čl. br. sv. R. T. kakor večeraj; 4. istim kakor 13. dan.

4. Sobota, prva v m. P. o. vsem, ki premejejo sv. z., opravijo kako nabožno vajo na č. Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, ter molijo p. n. sv. o.

5. Nedelja, prva v m. Binkošti. Čl. r. v. br. 3 p. o.: 1. če v br. e. molijo p. n. sv. o.; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v br. e. nekaj časa pobožno molijo pred izp. sv. R. T. — P. o.: 1. čl. škap. br. karm. M. b.; 2. čl. r. v. br. v katerikoli cerkvi; 3. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 4. čl. br. Sv. Duha danes ali v osmini, če obiščejo br. ali žup. cerkev; 5. čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 1. dan; 6. istim kakor 13. dan. — V. o. — Glede devetdnevne gl. 27. dan maja! Kdor jo je že opravljal, jo lahko ponavlja in dobi iste odpustke.

11. Sobota, Sv. Barnaba, P. o. čl. družbe sv. Petra Klav., če molijo za razširjenje sv. vere in p. n. sv. o.

12. Nedelja, Presv. Trojica, P. o. kakor 13. dan. — V. o.

13. Ponedeljek, Sv. Anton Pad. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v žup. e., kjer ni redovne.

16. Četrtek, Presv. Rešnje Telo, 200 dni odp. vsem, ki premejejo sv. obh. in gredo za procesijo. — P. o.: 1. čl. br. sv. R. T. danes ali v osmini pod pogoji kakor 6. dan; 2. čl. br. za duše v v.; 3. čl. br. sv. Družine; 4. vsem, ki premejejo sv. z. in obiščejo cerkev, v katerih je ustanovljena r. v. br.; 5. istim kakor 13. dan. — V. o.

17. Petek, Zv. Pavel Buralis, P. o. onim, ki nosijo višnjevi škap.

20. Ponedeljek, Bl. Mihelina, P. o. istim kakor 13. dan

21. Torek, Sv. Alojzij, P. o. vsem, ki premejejo sv. z. obiščejo oltar, kjer se ta praz. obhaja, in molijo p. n. sv. o.

24. Petek, Presv. Sree Jez. Sv. Janez Krstnik, P. o.: 1. vsem vernikom v cerkvah, kjer se obhaja praznik sv. S. J., pod navadn. pogoji; 2. čl. br. sv. S. J. danes ali prihodnje nedelje; 3. čl. apostolstva molitve; 4. čl. br. N. Lj. G. v br. e.; 5. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan; 6. istim kakor 13. dan. — V. o. — Dalje p. o.: 1. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan; 2. onim, ki nosijo višnjevi škapulir; 3. čl. br. pred. Sree Mar.; 4. čl. družbe treznosti; 5. istim kakor 13. dan.

26. Nedelja, zadnja v m. P. o. vsem, ki vsaj 3 krat na teden skupno odmolijo r. v.

29. Sreda, Sv. Peter in Pavel, P. o. 1. čl. br. sv. R. T. kakor 2. dan; 2. čl. br. sv. S. J. v br. e.; spovednik more obisk cerkve spremeniti v kako drugo dobro delo; 3. onim, ki nosijo višnjevi škap.; 4. čl. br. za duše v v. danes ali v osmini; 5. čl. dr. sv. Petra Klav. kakor 11. dan.

ZAHVALE IN PROŠNJE

Zahvaljujem se božjemu služabniku Slomšeku za uslišanje. E. D. — Mar. družbenka M. S. se zahvaljuje lurski Mariji Brezmadežni in † škofu Slomšeku za zdravje in za pomoč, da se je noga po hudi opeklini hitro pozdravila. — A. K. se zahvaljuje Mariji Pom. in sv. Tereziji Det. J., da je bila prošnja za zdravje uslišana; tako se zahvaljuje Mariji, sv. Judu Tadeju, sv. Antonu Pad., sv. Jožefu in † šk. Slomšeku za uslišanje v neki težki zadevi. — G. J. v D. priporoča bogopozabnega mladeniča Mariji Pomočnici na Brezjah, sv. Jožefu, sv. Frančišku Seraf. in vernim dušam v v. za resnično spreobrnjenje. — Marijina družbenka v K. se zahvaljuje Mariji Pom. na Rakovniku in presv. Srcu Jezusovemu za dvakratno uslišanje v težki bolezni. Priporoča se še nadalje za zdravje. — M. B. zahv. ljubi Materi božji in sv. Jožefu za dobljeno zdravje. — E. D. se zahvaljuje Materi božji za srečno izvršitev prof. izpita. — Neka oseba iz Ljubljane se zahvaljuje † nadškofu Jegliču za večkratno uslišanje in se še nadalje priporoča.

Ljubljana
Komenskega ul. 4
Telefon št. 3623

Dr. Frane Dergane
šef-prim. kir. odd. v p.
Ordinira: 11.—1.

LJUDSKA POSOJILNICA v Ljubljani

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

Miklošičeva cesta št. 6
v lastni palači

obrestuje hranilne vloge najugodnejše.

Novo in stare vloge, ki so v celoti vsak čas razpoložljive, obrestuje po 4%, proti odpovedi do 5%

ISKRE

Vest — oster sodnik. Naravno je, da grešni človek trpi; kajti zlo ima v sebi dvojni pekel: Grešnika muči njegova strast, peče ga vest. In vselej, kadar se ogenj strasti razpali, zapali tudi vest svoj žgoči plamen. S tem dvojnim peklom se združi še tretji pekel, ki nujno sledi iz odpada od Boga. Daleč od svojega Boga je grešnik, daleč od božje ljubezni, daleč od veselja; preganja ga pa pravičnost s svojo sodbo: V šumenju drobnega lističa govori grom božji; vsa narava je oborožena proti uporniku božjemu. V ozadju je pa večnost in roka Sodnikova, ki piše obsodbo. M. Sailer.

*

»Boga se moramo iz ljubezni bati, ne pa iz strahu ljubiti.«

Inserirajte v „Bogoljubu“!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

V LJUBLJANI
KOPITARJEVA ULICA ŠT. 6/II

HERSAN ČAJ

DELUJE dobro pri obolenju želodca, jeter in ledvic.

POMAGA pri arteriosklerozni in hemoroidih.
POLAJSUJE muke in bolečine pri revmatizmu in protinu.

UBLAŽUJE bolečine pri mesečnem perilu in menii.

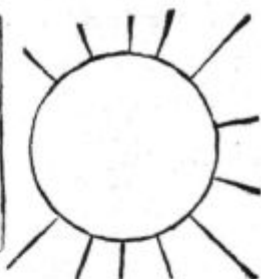
ODSTRANJUJE motnje pri debelenju in napravi vitko.

Dobiva se v vseh lekarnah.

Reg. S. br. 19.830/933

Za sončne dneve!

15.

Za lepe dneve najcenejši in najprimernejši platneni čevlji za otroke z gumastim podplatom. Vel. 27—34 Din 19.—, št. 35—42 Din 25.—, moški Din 29.—. Izdelujemo jih v beli, sivi in drap barvi.

19.

Novi, elegantni, lahki in udobni kopalni čevlji iz tkanine z gumijastim podplatom, neobhodno potrebni za vroč in ostri pesek na plaži. Izdelujemo jih v beli, rdeči in modri barvi.

79.

Elegantni, lahki in zračni damski sandali. Izdelani iz močnega belega usnja, kombinirani z modrim usnjem preko rista.

19.

Otroške sandalice iz platna z elastičnim podplatom in špango preko rista. Od št. 27—30 Din 25.—, št. 31—34 Din 29.—

25.

Poletji za štrpaci, delo in sprehod ni boljših čevljev, kot so ti. Izdelani so iz močnega drap platna, z ojačenim vrhnim delom in okusno okrašeni s rdečim štepom.

79.

Moški sandali, izdelani iz močnega boksa s prvovrstnimi usnjenimi podplati. Okusno zgybanj ter dajo nogi vso udobnost in zračnost.

45.

Za dobre otroke je za pomladne dneve tole fleksibel sandala z okrasom in špango preko rista. Od št. 27—30 Din 49.—, št. 31 do 34 Din 59.—, št. 35—38 Din 69.—.

49.

Zelo okusni čevlji iz lanenega platna, primerni za kopalšče, plažo in sprehod na solncu.

99.

Elegantni moški sandali, izdelani iz belega semiša z usnjenim podplatom in usnjeno peto. Zelo lepo pristojajo k belim hlačam.

59.

Lepi otroški čevlji iz laka z okrasnim jezikom preko rista. štev. 27—30 Din 69.—, št. 31—34 Din 79.—. Enaki iz belega nabuka za isto ceno.

69.

Damski čevlji, izdelani iz grobega drap meliranega platna z okrasom iz rdeče kože preko rista.

169.

Nov model! Elegantnim gospodom k letnim oblekam. Izdelani iz finega belega in rjavega boksa, šivani na rom.

